

Regd. No. 2975

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீ

ராமானுஜன் - 364

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர், மஹாவித்வான்

SRI RAMANUJAN

EDITOR:

Mahamahimopadhyaya

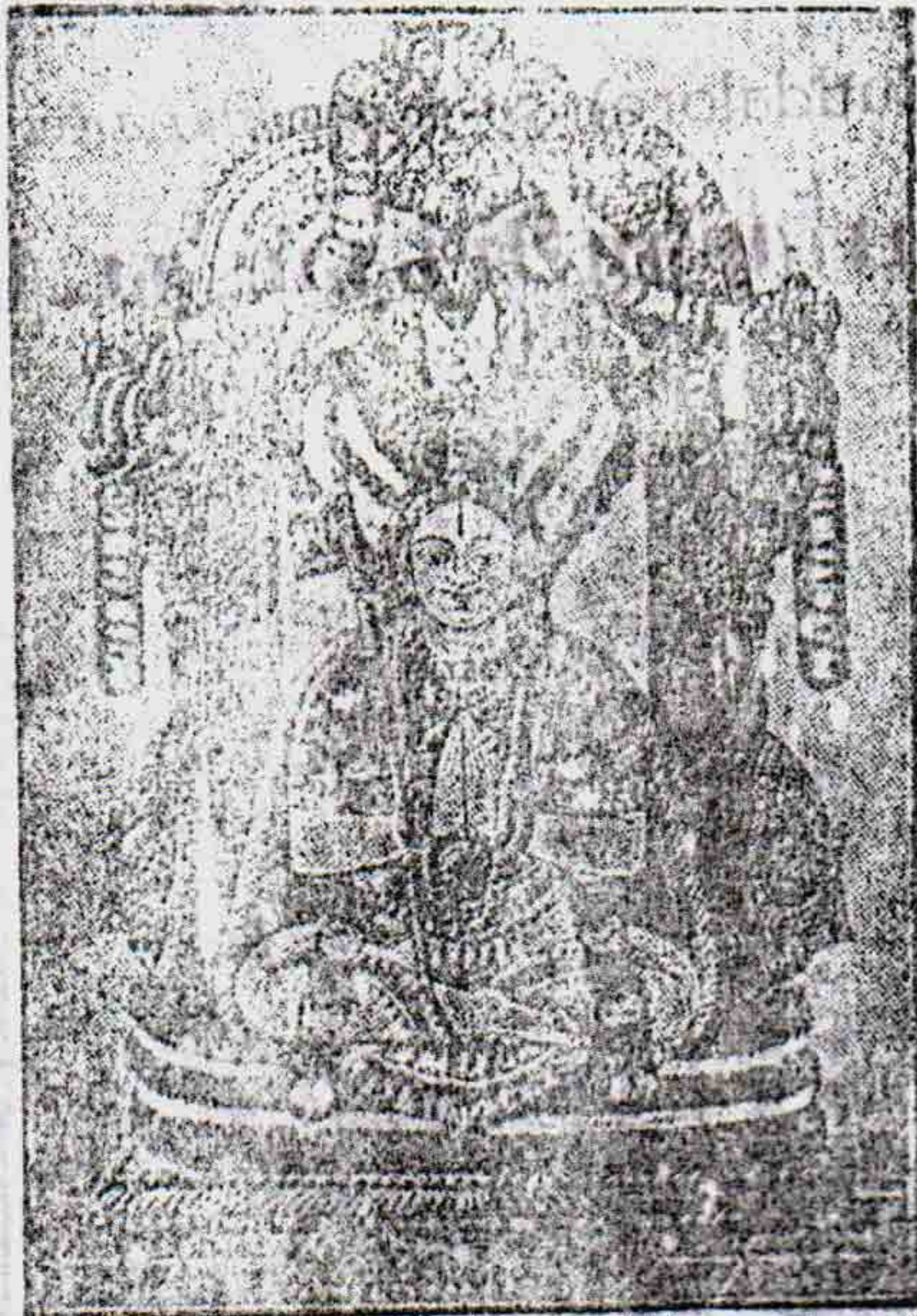
P. B. ANNANGARACHARYA, Kanchipuram-631503.

வருட சந்தா ரூ. 10

ஜீவித சந்தா ரூ. 25

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

பேரருளான் பெருந்தேவித்தாயார்
திருவடிகளே சரணம்.



ஆழ்வாரொம்பெருமானார் ஜீயர்
திருவடிகளே சரணம்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி *
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி *
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

10-9-1978.

காளயுக்தி வருஷம் ஆனி மாதம் 28-ம் தேதி (12-7-'78) புதன்கிழமை

வங்கீபுரம் அ. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் குமாரன்

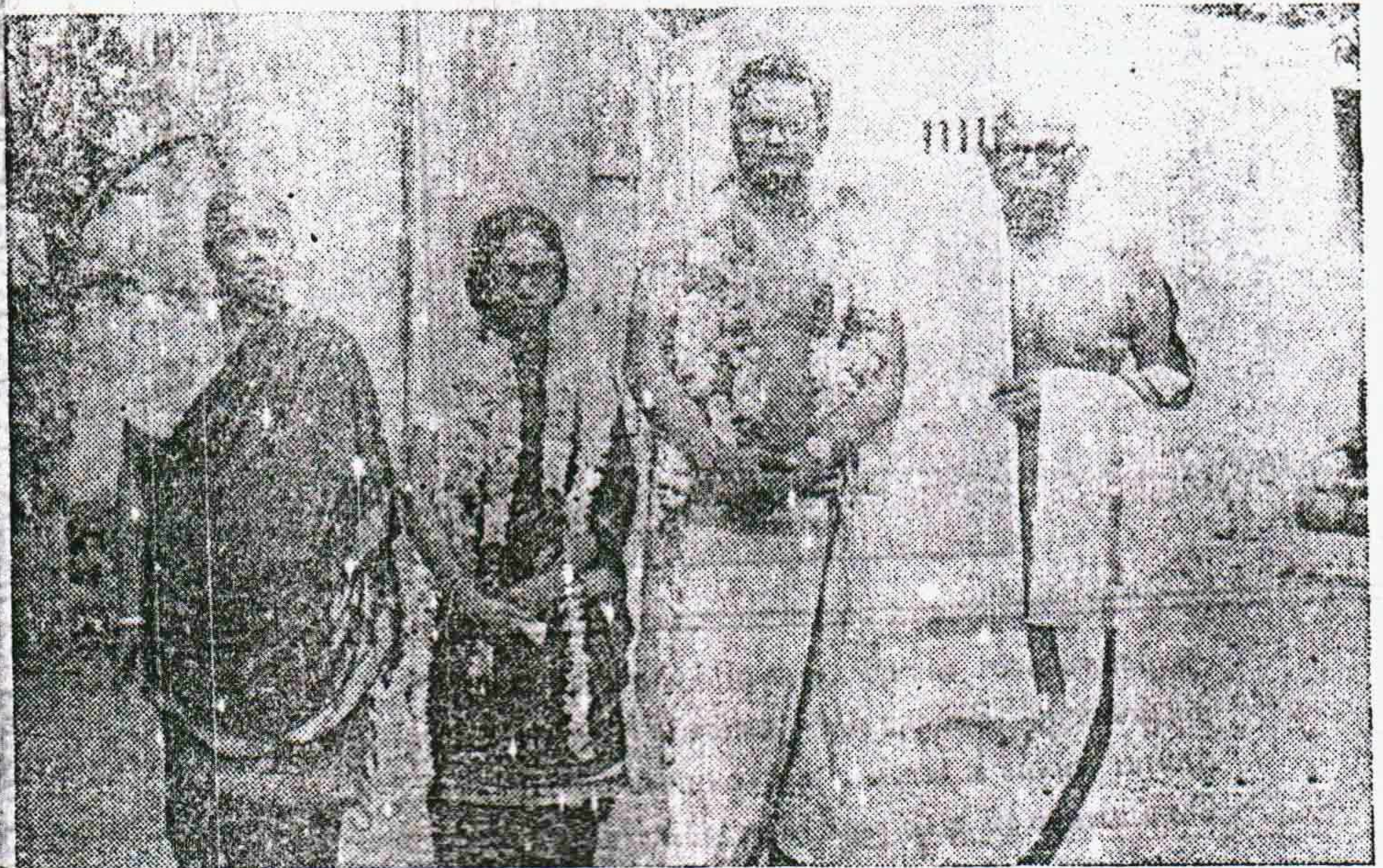
அட்வகேட் சிரஞ்ஜீவி : ரங்கநாதனுக்கும்

ஸ்ரீமான் திவாப்ரதீபம் ஸ்ரீ உ. வே. எஸ். ரங்கஸாம் அய்யங்கார் ஜேஷ்ட குமாரத்தி

சௌபாக்கியவதி : டாக்டர் கீதாவுக்கும்

திருப்பாதிரிப்புலியூர் (Cuddalore) ஆரிய வைசிய சங்க கல்யாண் மண்டபத்தில்

விவாஹ சுப முஹூர்த்தம் நடந்தேறியது



சௌ : கீதாலக்ஷ்மி, சௌ : கீதா, சிரஞ்ஜீவி : ரங்கநாதன், A. ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார்

இந்த மரநா பிதாக்களும் வதுவார்களும் ஸகல ஸம்பத்துக்களுடன் நீடுழி வாழ்க.—பத்ராதிபர்

ஸ்ரீ ராமா நு ஜன்-364



ஆசிரியர்:

மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமி

தொகுதி-31

காளயுக்திஸ்ரவ ஆவணிமீ
10-9-1978

பகுதி-4

அன்பர்களுக்கு அறிவிக்கின்றேன்.

அடியேனுக்கு அன்பர்கள் நாற்றிசையிலும் நிரம்பியுள்ளார்கள். நானறிந்த அன்பர்களைவிட நானறியாத அன்பர்களே அதிகமாயிருப்பார்களென்று நினைக்கிறேன். தமிழ் நாட்டில் மட்டுமன்று; நாற்றிசையிலும் என்றெழுதியுள்ளேன்.



நாடோறும் கிடைத்துவருங் கடிதங்களினால் தமிழ் நாட்டிலும் நாமறியாத அன்பர்கள் ஆங்காங்கு உள்ளார்களென்று அறியலாகிறது. சென்ற வாரத்தில் மூன்று நான்கு நாள் சிறிது உபாதி கொண்டிருக்க நேர்ந்தது. * மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணனைத் தவிர மற்றையோரைப் பெரும்பாலும் அழைப்பதில்லை. என்னையுமறியாமல் கிடந்ததனால் உற்றருருறவினர் சிகிதையைக்கு வழி தேடினார்கள். அது உடனே எங்கும் பரவிற்று. கடிதங்கள் குவிந்தன. ஆப்தர்களும் குழுமினர். சில விடங்களுக்குக் கடித மூலமாகத் தெரிவித்ததையும், சிலர்க்கு நேரில் சொன்னதையும் இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆசார்யஹ்ருதய முடிவில் ஒரு சூர்ணை; (அதாவது) “உருமையோடே உற்றேனாக்கா தொழிந்தது, நாடு

திருந்த நச்சுப்பொய்கையாகாமைக்கு, ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட, வேர்குடுவார்மண பற்றுப் போலே யென்னுமவற்றிலும், இனியினி யென்று இருபதின் கால் கூப்பிடும் ஆர்த்தியதிகார பூர்த்திக்கென்னுமது முக்கியம்” என்பதாம். இதன் கருத்துச் சுருக்கம் வருமாறு—
(உருமையோடே உற்றேனாக்கா தொழிந்தது.)—

பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மை யினியாமுருமை என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்த போதே * உற்றேனுந்நு பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன் * என்னும்படி யருள்செய்யாமல் இவரை இந்நிலத்திலே வைத்திருந்தது (எதற்காக வென்னில்); (நாடுதிருந்த) தன்னுடைய ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலானவற்றாலும் திருந்தாத ஜகத்து இவருடைய உபதேசங் களாலே திருந்துகைக்காக; (நச்சுப்பொய்கை யாகாமைக்கு) ப்ரார்த்தித்தவுடனே மோஷம் கொடுத்துவிட்டால் ப்ரபத்தியை விஷப்பொய்கையாக நினைத்துத் தன் பக்கவிலே ஒருவரும்வந்து ப்ரார்த்திக்கமாட்டார்களென்று நினைத்து அது அப்படி யாகாமைக்காக; (ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட) தானும் தன் விபூதியும் வாழும்படி இவரைக் கொண்டு கவிபாடுவிக்கத் தொடங்கின ப்ரபந்தம் முடிவதற்காக; (வேர்குடுவார் மண்பற்றுப்போலே) குருவேர்குடுமவர்கள் பரிமளத்தில் விருப்பத்தாலே மண்பற்றுக் கழற்ருதாப்போலே ஜ்ஞாநிகளைச் சரம சரீரத்தோடே வைத்து அநுபவிக்குமவ னாகையாலே இவருடைய ஜ்ஞான ப்ரேம பரிமள மெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற திருமேனியில் தனக்குண்டான விருப்பத்தாலே; (என்னுமவற்றிலும்) என்றிப்படி சொல்லப்படும்ஹேதுக்களிற்காட்டிலும், (இனியினியென்று இருபதின் கால் கூப்பிடும் ஆர்த்தி அதிகார பூர்த்திக்கென்னுமது முக்கியம்)— இனியாமுருமை * என்று தொடங்கி * உன்னைப் பெற்று இனிப்போக்குவனோ * என்னுமளவாக இருபதின் கால் இனியென்று சொல்லிக் கூப்பிடும்படியான ஆர்த்தி பரம்பரையை வினைத்துப் பரம்பக்தியளவான அதிகார பூர்த்தியை வினைக்கைக்காகவே (பேறுபெறுவிக்கத் தாமதித்தது) என்று சொல்லுமிக்காரணமே முக்கியமானது. என்பதாம்.

இந்த ஆஷேப ஸமாதானங்கள் ஆழ்வாரொருவர்க்குத் தகுமே யல்லது பூமி பாரங்களான நம்போல்வார்க்குத்தகாது. கர்மசேஷ முள்ளவரையில் நாம் இங்கே துவளவேண்டியதுதான். * இனியாமுருமை * யென்று தாம் பிரார்த்திப்ப வர்களும்ல்லோம். ஆனாலும் * உள்ளவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்து அறியு மவனான எம்பெருமான் [பேருளாளன்] அடியேன் வெளியிடநினைத்த நூல்கள் நிச்சேஷமாக முடிவுபெருமலிருப்பதனால் அவற்றைத்தலைக்கட்டியே அடியேனைக் கொண்டு போகநினைத்திருக்கிருனென்றே எண்ணியுள்ளேன்.

இன்று தொடங்கிய ஒரு நூலாவது—நாலாயிர—திவ்யம்பிரபந்தங்கள் தமிழ் மொழியாயிருக்கச்செய்தேயும், அவற்றில் கலசியுள்ள வடசொற்கள் [ஸம்ஸ்க்ருத பதங்கள்] ஆயிரக்கணக்கில் தேறும்; அவற்றையெல்லா மெடுத்து விளக்கத் தொடங்கியுள்ளேன். தமிழ்ப் பிரபந்தங்களில் வரும் வட சொற்கள் - தத்ஸமம், தத்பவம் என இருவகைப்படும். நாராயணன், கேசவன், மாதவன், மதுசூதனன், தாமோதரன், பாலகன், பரிபவம், கமலபாதம், சரணா விந்தம்..... இத்தகைய சொற்கள் தத்ஸமமெனப்படும். லிஷ்ணுவை விட்டு வென்பது, ஹ்ருஷீகேசனை இருடிகேசனென்பது, ... இவைபோன்றவை தத்பவம் எனப்படும். ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியக்கூடியவை சில; அங்ஙனம் தெரியமாட்டாதவை பல. கண்ணபிரானுடைய பாலலீலைகளில் சப்பாணி கொட்டுதல் என்பதொன்று; இதனைப் பெரியாழ்வாரும் திருமங்கை மன்னனும் தம்தம் பிரபந்தங்களில் அநுபவித்துள்ளார்கள். “பாணி நா

ஸஹ பாணி - ஸஹபாணி; அதுதான் சப்பாணி - என்று ஒருகால் ஒரு பெரியவரிடம் கூறினேன். அவர் வியந்து மகிழ்ந்தார். இப்படி நாலாயிரத்திலுமுள்ள வடமொழிவிகாரச் சொற்களை யெல்லாம் எடுத்து விவரிக்கத் தொடங்கியுள்ளேனென்று. திருப்பல்லாண்டு பன்னிரண்டு பாசுரங்களில் மட்டுமுள்ள இத்தகைய சொற்களை இங்கு ஆதர்சரூபேண (Sample) காட்டுகின்றேன், காண்மின்;—

1. (பல்லாண்டு.) கோடி, மணிவாண். - இவை தத்ஸம வடசொற்கள். தோள் - வடமொழியில் (தவர்க்க த்ருதீயமான தோ: என்னுஞ்சொல் புஜபாஹு பர்யாயம்; கூரத்தாழ்வான் ஸுந்தரபாஹுவை ஸுந்தரதோ: என்கிறார். பவபூதி மஹாகவி உத்தரராமசரிதத்தில் * வ்யாப்ருதைகைகதோஷ்ணே: - * என்கிறார் ஆகவே; தோள் என்பது வடசொல் விகாரம்.

2. (அடியோமோடும்.) சோதி-ஜ்யோதிஸ், பாஞ்சசன்னியம்-பாஞ்சஜந்யம்.

3. (வாழாட்பட்டு.) இராக்கதர், இலங்கை.

4. (எடுநிலத்தில்.) மனம்-மநஸ். நகரம். நமோநாராயணய. பத்தர்-பக்தர்.

5. (அண்டக்குலம்.) அண்டகுலம், அதிபதி, அசுரர், இராக்கதர், இருடிகேசன், நாமம்.

6. (எந்தைதந்தை.) ஓணம் - ச்ரோண, அந்தியம் - அந்த்யம். (ஸந்த்யா) அரி-ஹரி. உரு-ரூபம். அரியை-அரி: (பகைவன்).

7. (தீயில்.) சக்கரம், மாயம்-(மாயா.) வாணன்-பாணன்; குருதி-ருதிரம்.

8. (நெய்யிடை) நியதம், அத்தாணிச்சேவகம் - ஆஸ்தாநஸேவகம்; குண்டலம், சாந்தம் (சந்தநம்) நாகம்.

9. (உடுத்து.) பீதகம். திசை-(திஸா.) கருமம், நாகம்.

10. (எந்நாள்.) குடில்-குடிரம்; மதுரா, நாகம்.

11. (அல்வழக்கு) கோட்டி-கோஷ்டி. அபிமாந துங்க:, நமோநாராயண.

12. (பல்லாண்டென்று). நாமம், பவித்ரன், பரமேஷ்டி, சார்ங்கம். விஷ்ணு சித்த:, பரமாத்மா. ஆக இவை ஆதர்ஸமாகக் காட்டப்பட்டன.

இத்தகைய சில நூல்கள் எழுதத் தொடங்கியிருப்பவை நிறைவேறப் பேரருளாளன் அருள்புரியவேணும்; அருள்புரிவன்.

பத்ராதிப விஜ்ஞாபனம் P. B. A.

பேரன்புடைய பெருமக்களே!, சதாப்தி கடந்த பெரியார்களின் பெருமை வெளியீட்டை இன்னும் ஆறுமாதம் வரையிலாவது தொடர்ந்து நடத்திவரவேணும் மென்னும் விருப்பமுடையோம். நாம் நேராகத் தெரிந்துகொண்ட பெரியார்களைப் பற்றியே எழுதவேணுமென்று இது தொடங்கினோம். அப்படிப்பட்ட மஹான்கள் இன்னமும் பலர் சேஷித்திருக்கிறார்கள்; அவர்கள் தவிர, கூப கூர்மஸத்ரமாவான அடியேனறியாத மஹநீயர்களும் பலர் ஆங்காங்கு எழுத்தருவிவிருந்தவர்களைப்

பற்றியும் வெளியிடவேண்டுமென்று பலர் விரும்புவதனால் அன்னவர்களின் விருப்பத்தையும் பூர்த்தி செய்விக்கவேண்டுமென்கிற குதூஹலங் கொண்டு அடியேனுக்குப் பரிசிதர்கள் உள்ள விடங்களுக்குக் கடிதமெழுதப்பட்டுள்ளது. ப்ரக்ருதம் அச்சத்தாள் கிடைப்பது அரிதாயிருப்பதனாலும், பல மஹான்களுக்கு ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி மஹோத்ஸவங்கள் திருமணங்கள் நடந்திருப்பதைப்பற்றி வெளியிட வேண்டியிருப்பதாலும் இவ்விதழில் அந்த வெளியீடு இடம்பெருமலிருக்கின்றது.*

தி வ்ய ப்ரா ப ந்த ப ரீ சை

திருவல்லிக்கேணியில் வாழும் ஸ்ரீமான் மேதாவிமணி M. A. வெங்கட கிருஷ்ணன், M. A., தனது மாளிகையில் திவ்யப்ரபந்த ப்ரவசன பாடசாலை யேற்படுத்தி ஏறக்குறைய ஐம்பது மாணாக்கர்களைக் கைங்கர்ய நிஷ்ணாதர்களாக ஆக்கிவருவது மிகவும் புகழ்த்தக்கது. மேன்மேலும் ஓங்கி வளரவேண்டுமென்று மங்களாசாஸனம் செய்யத்தக்கது. அந்த வித்யார்த்திகளில் இருவர் ஒரு விவாஹார்த்தமாகச் சென்ற வாரத்தில் இங்கு வந்திருந்தார்கள். ஸ்ரீமான் கண்ணனென்கிற வொருவனை நோக்கி நான் சொன்னதாவது--

“கண்ணா! உன்னை நான் இன்று பன்னிரு பாட்டு கேட்க;
நீ ஒன்றுகூட சொல்லவில்லையென்று?”

என்றேன். அதற்கு அவன் “தேவரீர் ஒன்றும் கேட்கவில்லையே! அடியேன் எப்படிச் சொல்வது? என்றான். கூட வந்திருந்த மற்றொரு மாணாக்கன் “ஸ்வாமிந்! அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கிறேன்” என்று தொடங்கி நான் கேட்ட பாசரங்களை யெல்லாம் அடைவே சொல்லிவிட்டான். எங்ஙனே யென்னில்;

(கண்ணா!) * கண்ணா! நான்முகனைப் படைத்தானே * (பெரியாழ்வார்)

(உன்னை) * உன்னையுமொக்கலையில் கொண்டு * (ஷட)

(நான்) * நான் கூறுங் கூற்றுவதித்தனையே * (பெரிய திருவந்தாதி)

(இன்று) * இன்று வந்தித்தனையும் * (நாச்சியார் திருமொழி)

(பன்னிரு) * பன்னிருதிங்கள் * (பெரியாழ்வார்)

(பாட்டு) * பாட்டு முறையும் * (நான்முகன் திருவந்தாதி)

(கேட்க) * கேட்க யானுற்றதுண்டு * (திருக்குறுந்தாண்டகம்)

(நீ) * நீயுந்திருமகளும் நின்ருயால் * (முதல் திருவந்தாதி)

(ஒன்று) * ஒன்றுண்டு செங்கண்மால் * (பெரிய திருவந்தாதி)

(கூட) * கூடச் சென்றேனினியென் * (திருவாய்மொழி)

(சொல்ல) * சொல்லமாட்டேனடியேன் * (ஷட)

(இல்லை) * இல்லையல்லல் எனக்கேலினி * (ஷட)

(அன்று) * அன்றுயர் குலக்கொடியோடு * (பெரிய திருமொழி)

என்று பன்னிரண்டு பாசுரங்களுக்கு மேலாகவும் சொல்லித் தலைக்கட்டினான். அதன் பிறகு, சுண்ணென்கிற மாணாக்கன் “ஸ்வாமீ! தேவரீருடைய பரீட்சையின் திறத்தை அடியேன் இப்போதுதான் தெரிந்து கொண்டேன்; இன்னமுங்கடினமாகப் பரீட்சித்தாலும் பரீட்சிக்கலாம், விண்ணப்பம் செய்கிறேன்” என்றான்.

“அமரம் காவியம் மாகம் சம்பு நாடகம் அலங்காரம் தற்கம் வேதம் வேதாந்தம் புராணம் பாரதம் ராமாயணம் திருவாய்மொழி எல்லாம் சொல்லுவாயோ?” என்றேன். இந்த வினாவாக்கியத்தை யெழுதிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு உடனே சொன்னான்.

(அமரம்) * அமரவோரங்கமாறும் * (திருமலை)
 (காவியம்) * காவியங்கண்ணியெண்ணில் * (பெரிய திருமொழி)
 (மாகம்) * மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும் * ஷை
 (சம்பு) * செறிதவச் சம்பு.... * (பெருமாள் திருமொழி)
 (நாடகம்) * நாடகஞ் செய்கின்றனவே * (திருவாய்மொழி)
 (அலங்காரம்) * அலங்காரத்தால் வருமாயப்பிள்ளை * (பெரியாழ்வார்)
 (தற்கம்) * தற்கச்சமணரும் * (இராமானுச நூற்றந்தாதி)
 (வேதம்) * வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு * (திருவாய்மொழி)
 (வேதாந்தம்) * வேதாந்த விழுப்பொருளின் * (பெரியாழ்வார்)
 (புராணம்) * இனிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் * (திருவாய்மொழி)
 (பாரதம்) * பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம் * (பெரிய திருமடல்)
 (ராமாயணம்) * படிக்கொண்ட கீர்த்தியிராமாயண மென்னும் * (இராமானுச)
 (திருவாய்மொழி) * திருவாய்மொழியின் மணந்தருமின்னிசை * ஷை
 (எல்லாம்) * மற்றையமரருமெல்லாம் * (திருவாய்மொழி)
 (சொல்லு) * சொல்லுமன் சொற்பொருள் * (பெரிய திருமொழி)
 (வாயோ) * வாயேரீரைஞ்ஞாறு துதங்கள் * (பெருமாள் திருமொழி)

— திவ்யப்ரபந்த பரீட்சை முற்றுப்பெற்றது —

திவ்யப்ரபந்த ஸாரம்.

இந்தமகுடத்தின் பொருள் இரண்டு வகையாம்;—

1. திவ்யப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஸாரமான பொருள்.
2. திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குள் திருவாய்மொழியே ஸாரம் என்பது.

—அடைவே இரண்டையும் நிரூபிக்கின்றேன்—

1) தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை ஸம்சய விபர்யயமின்றிக்கே தெரிவிக்கு மவை திவ்யப்ரபந்தங்களேயாம். [தத்வம்-ஹிதம்-புருஷார்த்தம்] பரதத்வமின்ன தென்று நிஷ்கர்ஷித்துத் தெரிவிப்பது, பகவத்ப்ராப்திஸாதனம் இன்னதென்று நிர்ணயித்து வெளியிடுவது, கடைசியாகப் பெற்றுக் களிப்பதற்கு உறுப்பான பேறு

இன்ன தென்று நிச்சயித்துத் தருதல்—ஆகிய முன்றுதான் சாஸ்த்ரங்களுக்கு முக்யமான க்ருத்யமாகும். வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களில் தலையான [ப்ரஹ்மஸூத்ர மென்கிற] சாரீரகமீமாம்ஸையானது ப்ரஹ்மம் பரப்ரஹ்மம் என்று ஸாமாந்ய சப்தத் தாலே பரதத்வத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போகிறதேயொழிய ஓரிடத்திலும் நாராயணனென்று நிர்தேசிக்கவில்லை. பல உபபத்திகளைக் கொண்டு ப்ரஹ்ம சப்தவாச்யன் நாராயணனே யென்று நாம் அறுதியிட முடிந்தாலும் அந்த சாஸ்த்ரம்தானே கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாக ஸ்பஷ்டோக்தியாலே காட்டித் தரவில்லை யென்பது குறையே யன்றோ? ஆழ்வார்கள் இக்குறைக்கு இடமில்லாத படி ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்துவமென்று ஐயந்திரிபற அறுதியிட்டருளினார்கள். *பொல்லாத தேவரைந் தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத் தேவரைத் தேறென்மின் தேவு* என்பது முதலான பாசுரங்களை இங்கே பாக்கவுபந்யஸிப்பது. இனி உபாயஸ்வரூபத்தில் வந்தாலோ ப்ரபத்தியொழிய மற்றொன்று தஞ்சமன்று என்று நம் ஆசார்யர்கள் திடமாகக் கொண்டிருப்பதற்கு மூலம் திவ்யப்ரபந்தங்களே யல்லது வேறெந்த சாஸ்த்ரமும்ன்று, இனி புருஷார்த்த ஸ்வரூப நிர்ணயம் அருளிச்செயல் தவிர மற்றெந்த சாஸ்த்ரத்திற்கும் நிலமன்று; *கதாஹமை காந்திக நித்ய கிங்கர:* என்று ஆளவந்தாரும், *நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்த்ய பேஷ்யா* நித்ய கிங்கரோ பவாநி* இத்யாதிகளை அஸக்ருத் அருளிச்செய்யும் எம்பெருமானாரும் கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தமென்று கொண்டது *அடிமை செய்யவேண்டு நாம்* *குற்றேவ லெங்களைக் கொள்ளாமற்போகாது* என்றிவை முதலான அருளிச்செயல்களைக் கொண்டேயன்றோ. ஆக, தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் நிஷ்கல்மஷமான வைசத்யத்தை விளைப்பதே திவ்யப்ரபந்த ஸாரம் என்று முதல் யோஜனையின் நிர்வாஹம் காண்க.

(2) திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குள்ளே திருவாய்மொழிதான் ஸாரம். என்கிற த்விதீய யோஜனையைப் பிடித்து இனி விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆழ்வார் எம்பெருமானைத் திருவாய்மொழி முகத்தாலநுபவித்த அநுபவம் உலகத்தில் காணும் வாங்மயங்களில் எதிலுங் காணமுடியாதது. *பக்திப்ரபாவபவதத்புத பாவபந்தஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸார ரஸௌகபூர்ண:* என்று கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தபடி, பக்தி பரீவாஹ ரூபங்களான அத்துதாநுபவங்கள் காணலாவது திருவாய்மொழியிலே தான். 1. இளைய பெருமாள், 2. பரதாழ்வான், 3. சத்ருக்னாழ்வான், 4. சக்ரவர்த்தி, 5. யசோதை, 6. ப்ரஹ்லாதாழ்வான், 7. விபீஷணாழ்வான், 8. திருவடி, 9. அர்ஜுனன் முதலானார்படிகளை ஆழ்வார் பக்கலிலே ஸ்ரீஸூக்திமுகேந காணலாம். (இளையபெருமாள்.) *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தராயிந்தார் இவர்; ஆழ்வாரும்* அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு பெற்றவர். *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* என்று பர்வதஸாநுக்களிலே ஸகல கைங்கர்யங்களும் செய்யப் பாரித்தவர் அவர்; இவரும் *திருவேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி யெந்தை தந்தை தந்தைக்கு ஒழிவில் கால மெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவினா வடிமை செய்யப் பாரித்தார். *ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துச் ச பிதா ச மம ராகவ:* என்று பெருமானையே ஸகலவித பந்துஷமாகக்

கொண்டவர் அவர்; இவரும் *சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையுமவரேயினி யாவாரே யென்றிருந்தவர். (2) பரதாழ்வான்) கைகேயியை சத்ருவாக நினைத்து *ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்ட சாரிணீம்* என்று சீறி உபேக்ஷித்தார் அவர். ஆழ்வாரும் பகவத் விஷயத்தில் தாம் பதறுவதை ஸஹியாமல் விலக்கும் மாதாவை சத்ருபக்ஷமாக்கி *அள்ளை என்செய்யிலென்?* என்றும், *உங்களோடெங்களிடையிலேயே* என்றும் உபேக்ஷித்தார். அவர் *ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸய* என்றிருந்தாப்போலே இவர்தாமும் *யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே* என்றிருந்தார். வஸிஷ்டாதி புரோஹிதர் நீ ராஜாவாகவேணுமென்று நியமித்தவிடத்தும் மஹத்தான ஐச்வர்யத்தையும் த்ருணமாக நினைத்தாரவர்; இவரும் *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம் நெருப்பு* என்று திக்கரித்தார். அவர் பெருமானுக்காக சித்திரகூட மலைக்குச் சென்றாப்போலே இவரும் *வேங்கடவாணனை வேண்டிச் சென்றே* என்று திருமலையப்பனை யதாமநோரதம் அநுபவிக்கைக்குச் சென்றார். அவர் *ஸகாமமநவாப்யைவ* என்று தன் மநோரதம் நிறைவேறப் பெருதிருந்தார்; இவரும் *காமுற்ற கையறவோடு* என்னும்படி தாம் காமுற்றது கைபெருமல் வருந்தியிருந்தார். அவர் திருவடிநிலையைப் பெற்றார். இவரும் *திருவடியே சுமந்துழலக் கூட்டரிய திருவடிக்கண் கூட்டினை நான் கண்டேனே* என்னப்பெற்றார். அவர் “பங்கதித்தஸ் து ஜடிலோ பரத:” என்னும்படி கண்ணீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக் கிடைகிடந்தார்; இவரும் “கங்குலும் பகலுங் கண்டுயிலறியாள் கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்” என்கிறபடியே கண்ணீர் வெள்ளச் சேறு தோயவிருந்தார். அவர் மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிகூடக் கடவ்ரல்ல ரென்கிற குலமரியாதை தப்பாமே தொண்டு பூண்டிருந்தார்; இவரும் ‘குடிக்கிடந்து ஆக்கம் செய்து நிள்தீர்த்தவடிமைக் குற்றேவல் செய்து பொன்னடிக்கடவாதே வழிவருகின்ற வடிய ராகத் தம்மை யநுஸந்தித்தார்.

(3. சத்ருக்நாழ்வான்) ‘கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந’ இத்யாதிப்படியே பாகவத சேஷத்வமே பரமபுருஷார்த்தமென்று பரதாழ்வானுக்கே சேஷபூதராய் அவருடைய பாவநத்வ போக்யத்வங்களிலே கால்தாழ்ந்து “பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான பெருமானுடைய வடிவழகிலும் துவக்குண்ணுதே பரதாநு வ்ருத்தியே பணியாயிருக்கச் செய்தேயும், பரதாழ்வானுக்கு உகப்பென்ற ஆகாரத் தாலே பெருமானுடைய வடிவிலும் நெஞ்சுசென்று “நாஹம் ஸ்வபிமி ஜாக்ரமி தமேவார்யம் விசிந்தயந்” என்றார் அவர். இவரும் “நெடுமொற்கடிமையிலே பாகவத சேஷத்வநிஷ்டராயிருந்தும் அந்தப் பதிகத்திலேயே “புலன்கொள்வடிவு என் மனத்ததாய்” என்னும்படி யிருந்தார். (4. தசரதசக்ரவர்த்தி.) “ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமானோ ‘நராதிப:’ என்று பெருமானை வைத்தகண் வாங்காதே யநுப வியாநிற்கச் செய்தேயும் த்ருப்திபெருதேயிருந்தான் சக்ரவர்த்தி; இவரும் “எப் பொழுதும் நான் திங்களாண்டுழி யூழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்ன ராவமுதமே” என்று திருப்தி பெருமலே யநுபவித்தார். (5. (யலோதைப்பிரட்டி) கண்ணபிரான் “யமலார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம கமலேஷண:” என்று மருள மருள விழித்துக்கொண்டு இரட்டை மருளமரங்களினிடையே தவழ்ந்து சென்ற

போது கண்டு வயிறு எரிகொளுந்தி முகத்தைப் பார்த்து இப்பெரிய மருதுகளின் நடுவே போனாயே! என்று நொந்தாள் யசோதை. இவரும் அதீதகாலிகங்களும் ஸமகாலிகமாக ப்ரகாசிக்கப் பெறுகையாலே “போனாய் மாமருதின் நடுவே யென் பொல்லாமணியே” என்று அவள் பாவனையிலே பேசினார். (6. ப்ரஹ்வாதாழ்வான்) “நாக்நிர் தஹதி நைவாயம் சஸ்த் ரைச் சிந்நோ மஹோரகை:” இத்யாதியாக ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் (11-2-69) சொன்னபடியே நெருப்பு முதலானவை பாதகமாகாதபடி விளங்கினான் ப்ரஹ்மலாதன்; “மண்ணையிருந்து துழாவியில்” அறியும் செந்தீயைத் தழுவி அச்சுதனென்னும் மெய்வேவாள்” போமிளகாகத்தின் பின் போய் அவன் கிடக்கையீ தென்னும்” என்னும்படி யிருந்தார் அவன் “எங்குமுள் னென்று பிரதிஜ்ஞைபண்ணினதுபோல இவரும் “பரந்த தண்பரவையுள் நீர் தொறும் பரந்துளன்” ஏண்டாலுஞ் சோரான் பரந்துளனா மெங்குமே” என்றார். (7. விபீஷணாழ்வான்) “தயக்த்வா புத்ராப்ச்ச தாராம்ச்ச “பரித்யக்தா மயா லங்கா” இத்யாதிப்படியே ஏல்லாவற்றையும் விட்டுப் பெருமானையே தனக்குஎல்லாமுமாகப் பற்றினானவன். இவரும் “பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டுத் “தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே யென் றிருந்தார். (8. திருவடி) “ஸ்நேஹோ மே பாமோ ராஜந்.....பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி” “ஸோத்ராவ ஹந்த ஹ மாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யா அவதாய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ” (அதிமாநுஷஸ்தவே.) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரத்வத் தின் பேர் சொல்லுகையும் அஸஹ்யாய (அந்யத்ர பாவோ ந கச்சதி) என்று சொல்லி ஸ்ரீராமகுணபவமே போதுபோக்காயிருந்தார் திருவடி. இவரும் “சித்தை மற்றொன்றின் திறத்தால்லாததன்மை தேவபிரானறியும்” என்று பரம பதத்தை மற்றொன்றாகப் பேசி “கணைநாணிலேவாத் ப்தாழில் சார்ங்கன் தொல் சீர ஓவாதலுணாகவுண்பவராய் “கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றுங் கற்பரோ” என்றிருந்தார். (9. அர்ஜுநன்.) “பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ! தேஹே...” என்று விச்வரூபங்கண்ட பிறகு அதில் வெறுப்புக்கொண்டு “கிரீடிநம் கதிநம் சக்ரஹஸ்த மிச்சாயி த்வாம்” என்று திவ்யாயுதங்களேந்தின ராமணீய ரூபத்தைக்காண விரும் பினான் அர்ஜுநன். இவரும் “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய் சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயனாய்” என்று எம்பெருமான் விச்வரூபனா யிருக்கிறபடியைக் கண்டும் அதில் அத்ருப்தராய் “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்” என்று அஸாதாரண விக்ரஹாநுபவ குதாஹலத்தைக் கர்ட்டினார். இங்ஙனே மற்றும் பல அநுபவங்களைக் கண்டுகொள்க.



ஸ்ரீ ரஸ்து

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

உபந்யாஸக ஸௌபாக்ய மாலை

ஸ்ரீ காஞ்சி மஹாவித்வான்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர் சுவாமி.

துலாபாரகதோபந்யாஸம்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இதிஹாஸபுராணங்களில் நாளடைவில் அனேக ப்ரகேஷப உத்கேஷபங்கள் நேர்த்துவிட்டன வென்பதை அடியேன் பல நூல்களில் விவரித்திருக்கிறேன். ப்ராமாணிகர்கள் அச்சிட்டிருக்கும் ஸ்ரீ ராமாயணபாரதாதிகளில் ஆங்காங்கு “ப்ரகேஷபஸ் ஸர்க்க: ப்ரகேஷ்ப்தோத்யாய:” என்று மதுடம் கொடுத்திருப்பதைக் காணுகின்றோம். அத்யாய ஸர்க்கங்கள் கிடக்க; ச்லோகங்களும் உருமாறிப் போனவை பல; இடம் மாறிச் சென்றவை பல; அறவே எடுபட்டுப் போனவை பல; புதிதாகவே வந்து புதுந்தவை பல. இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்கள் நம்முடைய ப்ராசீன நூல்களுக்கு நேர்ந்திருப்பதை அடியேன் விரிவுக்கு அஞ்சாமல் பல ப்ரகரணங்களில் உபபாதித்திருக்கிறேன். இதிஹாஸ புராணங்களில் அடியோடு இடம்பெருத கதைகள் ஹரிகதா காலகேஷபகாரர்களிடத்திலும் ஸினிமா மேடைகளிலும் வெற்றிபெற்று விளங்குவதாகப் பல பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர்; அத்தகைய கதைகளுக்கு மஹான்கள் இடமளிப்பது சோசநீயம். மத்ஸ்ய புராணத்தில் 185, 186 ஆம் அத்யாயங்களில் துலாபாரதானத்தின் ப்ரசம்ஸையுள்ளது. திருவேங்கடமுடையான் ஸன்னிதியில் ப்ரார்த்தனையினாலாகும் பலவகை ஸமர்ப்பனைகளில் துலாபார ஸமர்ப்பனையும் ஒன்றாக நடந்துவருகின்றது. ஸ்ரீ காஞ்சியிலும் தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் திருமுற்றவெளியில் ஒரு சிறிய நாற்கால் மண்டபமுள்ளது; அதற்குத் துலாபார மண்டபமென்று பெயர் வழங்கிவருகின்றது. முற்காலத்தில் துலாபார ஸமர்ப்பனை இங்கும் நடந்து வந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சரித்திரத்தில் ஆகரம் தெரியாத ஒரு துலாபார கதை சொல்லப்பட்டு வருகின்றது. இது பலவிதமாகச் சொல்லப்பட்டு வருவதாயிருந்தாலும் அடியேனறிந்த வொருவிதத்தை விஜ்ஞாபிக்கிறேனென்கு.

நாரதமாமுனிவர் தேவலோகத்திலிருந்து அடிக்கடி கண்ணபிராண ஸேவிக்க வருவர். ஒரு ஸமயம் வரும்போது அங்கிருந்து பாரிஜாத புஷ்பமொன்றைக் கையில் கொணர்ந்தார். “ருக்மிணி ஸத்யபாமாப்யாம் நித்யயுக்தாய மங்களம்” என்கிறபடியே ருக்மிணிஸத்யபாமைக ஸமயன் கூடிக் குலாவிக் கொண்டிருக்கும் கண்ணபிராண ஸேவித்து அந்த புஷ்பத்தைப் பெருமானிடம் கொடுத்தார். அதைப் பெருமான் சற்று அநுபவித்துவிட்டு அருகிலிருந்த ருக்மிணிப் பிராட்டி கையில் கொடுக்க, ருக்மிணிக்கு மிகவுகப்பு உண்டாயிற்று. ஸத்யபாமையின் மனம் விகாரமடையத் தொடங்கிற்று. ஏற்கெனவே கண்ணபிராணுக்கு ருக்மிணியிடத்தில்தான் மிகுந்த காதலென்றும் தன்லிடத்தில் குறைந்த காதல்தானென்றும் நினைத்துக் குறையுற்றிருந்தவன் ஸத்யபாமை. ப்ரக்ருதம் பாரிஜாத புஷ்பத்தை தனக்குக்கொடாமல் ருக்மிணிக்குக் கொடுத்ததால் அவளுடைய மனத்தில் மறம் விஞ்சியது. இந்த கிலேசத்திற்கு எப்படி நிவ்ருத்தியென்று பல பெரியோர்களையுங் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் ஸத்யபாமை. உண்மையில் ருக்மிணியின் பதிபக்தி ஒப்புயர்வின்றிக் கனத்ததாகையாலே அது காரணமாகத்தான் அவ்விடத்தில் கண்ணனுக்குக் காதலதிகம் என்று தத்வவித்துக்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். தனக்குத்தான் பதிபக்தி அதிகமென்று ஸத்யபாமையும் தன் மனத்தில் நினைத்திருந்தாள்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இப்படியிருக்கையில் கண்ணனுக்குத் தன்மீது நிகரற்ற காதல் உண்டாக வேண்டுமென்று ஸத்யபாமை பல விரதங்களை யனுட்டித்து வந்தாள். நாடோறும் விசேஷமான அதிதிபூஜைகள் பண்ணுவதும் கேட்டார் கேட்டபடியே தானஞ்செய்வதுமாயிருந்தாள். இச்செய்தி நாரத முனிவர்க்கு எட்டியது. அவரோ ருக்மிணி பகஷபாதிகளிலொருவர். பதிபக்தியில் சிறந்தவள் ருக்மிணிப் பிராட்டிதானென்பது அவருடைய ஸித்தாந்தம். அதை உலகநியச் செய்வதற்கு இதுதான் நல்ல ஸமயமென்று தோன்றிற்று அவர்க்கு. ஸத்யபாமை கேட்டார்கேட்டதெல்லாம் தானம் பண்ணுவதென்று விரதங்கொண்டு அப்படியே செய்துகொண்டிருக்கிறாளென்று (நாரதர்) செவியுற்றிருந்தபடியாலே ஒரு ப்ராஹ்மணவேஷம் பூண்டு நிலவுலகில் வந்து ஸத்யபாமையிடம் யாசகராய்ச் சென்று 'அது வேணும் இது வேணும்' என்று அபேக்ஷிக்குமடைவிலே கண்ணனையும் தானம் செய்யுமாறு கேட்டார். 'அப்படியே கொள்ளும்' என்று இசைந்து கொடுத்துவிட்டாள். கண்ணனும் க்ரய விக்ரய தானவிநிமயாதிகளுக்கு யோக்யனாய்த் தன்னை யமைத்திருந்த பாரதந்த்ரி யத்தாலே தன்னை ப்ரதிக்ரஹங்கொண்ட நாரதர் பின்னே போகத்தொடங்கினான். அவனுடைய விச்வேக்ஷத்தைப் பொருத ஸத்யபாமை ஹாஹாகாரம் பண்ணத் தொடங்கினாள். நாரதரோடு சிறிதுபோது வாக்கவாதம் நிகழ்ந்தது. கடைசியாக ஒரு முடிவு சொன்னார் முனிவர்; துலாக்கோ லொன்று நாட்டி அதில் ஒரு தட்டில் கண்ணனை வைப்பது; மற்றொரு தட்டில் ஸுவர்ணாதிச் சேஷ்ட வஸ்துக்களை வைப்பது; எடை ஸமமானவளவில் அந்த வஸ்துக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு கண்ணனைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவதாக. இது கேட்டு ஸத்யபாமை மிகவுகந்து அப்படியே யென்றிசைத்து விலையுயர்ந்த நவரத்ன பூஷணாதிகளான கனத்த வஸ்துக்கள் பலவற்றையும் திச்சேஷமாக ஒரு தட்டில் வைத்திட்டாள். கண்ணன் ஒரு தட்டில் அமர்ந்திருக்கின்றார். அந்தத் தட்டு தாழ்ந்தேயிருத்தது. ஸத்யபாமையின் தட்டு உயரவேயிருந்தது. இவ்விதிசயத்தைக்காண உலகமெல்லாம் திரண்டது. ருக்மிணிப்பிராட்டியும் வந்து வேடிக்கை பார்க்கிறாள். நாரதர் கண்ணனைக் கொண்டு போக வேண்டியதாக நேர்ந்துவிட்டது அது ருக்மிணிக்கும் அநிஷ்டமாகையாலே அவளுக்கு ஓர் உபாயம் தோன்றிற்று. உடனே தனது பூஜாபலனத்திற்குச் சென்றோடி நாடோறும் தான் கண்ணனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் அர்ச்சிக்கிற திருத்துழாய்தளங்களின் குவியலில்நின்றும் ஒரு தளத்தைக் கொணர்ந்து ஸத்யபாமையின் தட்டில் அவள் வைத்திருந்த ஸகல வஸ்துக்களையும் அப்புறப்படுத்தி அந்தத் திருத்துழாய்தளத்தை வைத்திட இருதட்டும் ஸமநிலைக்கு வந்துவிட்டது. திருத்துழாய்த்தட்டு தாழ்ந்து மிஞ்ந்தது. அப்போது ருக்மிணியின் பதிபக்திக்கு அனைவரும் வியந்தனர். அதுநிற்க, ஸத்யபாமை தான் அனுஷ்டித்த விரதத்தின் பலனாகக் கண்ணனுடைய அன்பை அபரிமிதமாகப் பெற்றாள். அப்போது ஒருநாள் கண்ணனை நோக்கி 'அன்று நாரதர் கொணர்ந்து கொடுத்த பரிஜாத புஷ்பத்தை எனக்குக் கொடுக்க மனமில்லாமல் போயிற்றேயுமக்கு!' என்று மிக்க மனக் குறை காட்டிப்பேச, அதற்குக்கண்ணன் 'ஸத்யே!' குறையுருதே, ருக்மிணிக்கு ஒரு புஷ்பமன்றோ கொடுத்தேன்; கல்பவிருக்ஷத்தையே கொணர்ந்து உன்முற்றத்தில் நட்டுவிடுகிறேன் பார், என்று சொல்லி, நரகாஸுரன் செருக்கையடக்கும் வியாஜமாக ஸத்யபாமையோடு கருடாருடனாகச் சென்று அவனைக் கொலைக்கிட்டு இந்திரனிடம் வந்தபோது* என்னுதன்தேவிக்கு அன்று இன்பப் பூவியாதாள் தன்னுதன் காணவே தண்பூமரத்தினை, வன்னுதப்புள்ளால் வலியப் பறித்திட்ட என்னுதன்* என்று பெரியாழ்வாரும், *மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்துவரை நட்டான்* என்று திருமங்கையாழ்வாரும்ருளிச் செய்தபடியே அவ்விடத்துக் கற்பகத் தருவையே பெயர்த்துப் பெரியதிருவடியின் தோளில் வைத்து த்வாரகைக்குக் கொணர்ந்து ஸத்யபாமையின் முற்றத்தில் ஸ்தாபித்தானாயிற்று. அந்த வருஷம் ஆகாசப் பரப்பெங்கு மோங்கி வளர்ந்தபடியாலே பூக்கள் பூத்துவிழுவதெல்லாம் ருக்மிணிப் பிராட்டியின் முற்றத்திலேயாகும். இதிலிருந்து வேறொரு கதை.

துலாபாரகதோபந்யாஸம் முற்றிற்று.

ருக்மிணி கல்யாணோபந்யாஸம்.

—*—

ஸம்ஸாரிகளான நாம் சாஸ்த்ரோக்தங்களான பல ஸம்ஸ்காரங்களினிடையே விவாஹ மொன்று செய்துகொள்ளுகிறோம். “இமாம் கந்யாம் தர்மப்ரஜார்த்தம் வ்ருணீமஹே” என்று சொல்லிக் கந்யகையை வரிக்கிறோம். எம்பெருமான் ப்ரஜார்த்தமாகப் பாணிக்ரஹணம் செய்து கொள்ள வேண்டியதில்லை; ஜநகசக்ரவர்த்தி ஸீதா பிராட்டியைப் பெருமானுக்குக் கந்யகாப்ர தானம் பண்ணும்போது “ஸஹதர்மசரீ தவ” என்று சொல்லியிருக்கக் காண்கையாலே ‘தர்மப்ரஜார்த்தம்’ என்ற இரண்டில் தர்மார்த்தமான விவாஹமே விபவாவதாரங்களில் எம் பெருமான் உகந்தருளினதென்று உணர்க., அந்த தர்மம் எதுவென்றால், *விதிதஸ் ஸ ஹி தர்மஜ்ஞச் சரணாகதவத்ஸல:* என்ற ஸீதாபிராட்டியின் திருவாக்கிலே நோக்காக *ஸர்வாவஸ்த ஸக்ருத்ப்ரபந்நஜநதா ஸம்ரக்ஷணைகவ்ரதீ தர்மோ விக்ரஹவாந்* என்று [தசாவதாரஸ்தோத்ரே] ஸ்வாமியருளிச் செய்தபடி சரணாகத பரித்ராணந்தான் தர்மமென்று தேறுகின்றது. *ஸஹதர்ம சரீம் சௌரேஸ் ஸம்மந்த்ரிதஜகத்திதாம், அநுக்ரஹமயீம் வந்தேந் த்யமஜ்ஞாத நிக்ரஹாம் என்னப் பெற்ற பிராட்டியின் ஸஹயோகமில்லாமல் இந்த தர்மம் நிறைவேருது. *லக்ஷ்மியா ஸஹ ஸ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா, ரக்ஷக:* இத்யாதி ப்ரமாண ப்ரஸித்தியுமுள்ளது. அந்த ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி எம்பெருமானுடைய அவதாரங்கள்தோறும் தானும் வெவ்வேறு திரு நாமங்கள் பெற்று அவதரிப்பதாகப் புராணரத்னத்தில் பராசரீ மஹர்ஷி கூறுகின்றார். (1-9-144.) *ராகவத்வேபவத் ஸீதா ருக்மிணி க்ருஷ்ணஜந்மநி, அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணு ரேஷாநபாயிநி. தேவத்வே தேவதேஹேயாம்மநுஷ்யத்வேசமாநுஷி; விஷ்ணுர் தேஹாநுரூபாம்வை க ரோ த் யே ஷா த் ம ந ஸ் தநும்.* இத்யாதிகள் காண்க. *அழகியாரிவ்வுலகு மூன்றுக்கும் தேவிமைதருவார்பலருளர்* என்றும் *தக்கார் பலர் தேவிமார் சாலவுடையீர்* என்றும் பராங்குச பரகாலர்கள் பணித்தபடி க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் தேவிமார் பலிருந்தாலும் ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கே ப்ராதாந்யமுள்ளது. இப்பிராட்டியின் விவாஹ சரித்திரத்தை நம்மாழ்வார் பெரியாழ்வார் ஆண்டாள் மூவருமே சிறிது அநுபவித்துவெளியிட்டுள்ளார்கள். *அன்றங்கமர்வென்று உருப்பிணி நங்கை அணிநெடுந்தோள் புணர்ந்தான்* என்பது நம்மாழ்வார்பாசரம். *உருப்பிணிநங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு.....* உருப்பிணி நங்கைதன்னை மீட்பான்.....* என்பவை பெரியாழ்வார் பாசரங்கள். *கண்ணாலங்கோடித்துக் கன்னிதன்னைக் கைப்பிடிப்பான், திண்ணாந் திருந்த சிசுபாலன் தேசுமிந்து, அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவனைக் கைப்பிடித்த பெண்ணாளன்* என்பது ஆண்டாள் பாசரம்..... முன்னுரை முற்றிற்று.....

இந்த ருக்மிணி விவாஹ வ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் ஐந்தாவது அம்சத்தில் இருபத்தாருமத்யாயத்தில் அதிஸம்ஸ்கரித்தமாக முடிக்கப்பட்டது. ருக்மிணியைக் கண்ணன் காதலித்திருந்தான். அவனும் கண்ணனைக் காதலித்திருந்தான். கண்ணன் அவளைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி யாசித்தும் ருக்மிணியின் உடன் பிறந்தவனான ருக்மியானவன் த்வேஷத்தினாலே கண்ணனுக்குக் கொடாமல் சிசுபாலனுக்குக் கொடுப்பதாக வாக்களித்துக் கண்ணலும் கோடித்து விட்டான். அப்போது அங்க சிசுபாலாதிகள் வந்து சேர்ந்ததுபோல் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாதிகளும் வந்து சேர்ந்தனர். விவாஹத்தின் முன்னாளே கண்ணன் ருக்மிணியைக் கவர்த்து த்வாரகைக்குத் தேரேற்றிக்கொண்டு போனான். பிறகு ப்ரபலபுத்தம் நடக்க, வெற்றிபெற்ற கண்ணன் த்வாரகையில் ருக்மிணியை விதிப்படி மணந்துகொண்டான்-என்னுமிவ்வளவே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில்கூறிய கதை.

ஹரிவம்சத்தில் விஷ்ணு பர்வத்தில் 59. 60 ஆகிய இரண்டு அத்தியாயங்களில் இக்கதை சிறிது விரிவாக வருணிக்கப்பட்டது அந்நிலை ருக்மிணிஹரணம் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டு பிறகு நடந்த போர் மிக விரிவாக வருணிக்கப்பட்டிருக்கின்றமீடாகவத — தசமஸ்கந்தத்தில் (52 53, 54 அத்தியாயங்களில்) இக்கதை விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை ஸம்சுஷ்மித்து விஜ்ஞாபிக்கிறேனென்கு. விதர்ப்ப தேசத்தரசன் பீஷ்மகனென்பவன். அவனுக்கு ஐந்து புத்திரர்களும் புத்திரியுமிருந்தனர் அவள் தான் ருக்மிணியென்கிற கடைப்பெண். அவள் இயற்கையில் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் அம்சமாதலாலும், தன் தந்தையைக் காண வருபவர்கள் பலரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண குண சேஷிதங்களை மேம்படச் சொல்லக் கேட்டவளாதலாலும் கண்ணபிரான் மீது மிக்க மயல்கொண்டாள். அவனையே மணந்து கொள்வதாக வறுதி கொண்டாள். கண்ணனும் ருக்மிணியின் குணதிசயங்களைக் கேட்டிருந்து அவனையே நெஞ்சிற்கொண்டனன். இந்த ஸம்பந்தத்தை உற்றுருவிறனைவரும் உகந்திருத்தினர்; ருக்மியென்கிற தமையன் மட்டும் கண்ணனிடத்துப் பகை கொண்டிருந்ததனால் தங்கையான ருக்மிணியை சிசுபாலனுக்கு மணம் புரிக்க எண்ணங்கொண்டான். இதையறிந்து மிக வருந்தின ருக்மிணி ஆப்தனானவோர் அந்தணைக் கண்ணனிடம் தூதனுப்ப நினைத்தாள். தன் காதலைக்காட்டும் சில சுலோகங்களைப் பொறித்துப் பத்ரிகையொன்று கொடுத்தனுப்பினாள். அதைப் பெற்றுக்கொண்ட வந்தணன் விரைந்துசென்று த்வாரகா புரியைச் சேர்ந்து கண்ணபிரானைக்கண்டு பசிதீர்ந்து குசலப்ரச்னங்களெல்லாமான பிறகு ருக்மிணியின் ஸந்தேசத்தை கோப்யமாகக் கொடுத்தனன். ப்ரேமகனமான அப்பத்திரிகையிலிருந்த ஏழு சுலோகங்களையும் கண்ணபிரான் மிகுந்த குதூஹலத்தோடு வாசித்துப்பார்த்து உள்ளம் பூரித்தனன்.

அந்த ஸப்த ச்லோகியின் ஸாரமான கருத்தாவது, கண்ணா! உனது திருக்குணங்களைச் செவியுற்ற என்னுடைய மனம் நாணமற்று உன்பக்கலில் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றது. ஸகல குணங்களும் நிரம்பிய உன்னை எந்த குலமகள் தான் விரும்பமாட்டாள்? செந்தாமரைக்கண்ணா! உனக்கே அற்றுத் தீர்ந்த வென்னை வேறொரு ஷைத்ரன் தீண்டாதபடி நோக்கிகொள்ள வேணும். நான் செய்த பலவகைப்பட்ட ஸூக்ருதங்களினால் பகவான் உகந்திருப்பானாகில் சிசுபாலன் முதலான அற்பர்கள் என்னைத் தீண்டாதொழிய வேணும். நானாவதுவெமணமென்று நாளிட்டு சிசுபாலனுக்கு என்னைக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்திருப்பதால் நீ சேனைகள் குழவிரைந்து இவ்விடம் ஏகாந்தமாக வந்து எதிரிகளைத் தொலைத்திட்டு என்னைக் கைக்கொள்ளவேணும். அந்தபுரத்தினுள்ளேயிருக்குமென்னைக் கைக்கொள்வதெங்ஙன மென்று விசாரப்பட வேண்டா; முன்னாள் தேவீபுஜைக் கென்று ஒரு புறப்பாடுண்டு மணாமகளானவெனக்கு; அந்த ஸமயத்தில் என்னைக் கைக்கொள்வது எளிய ஷபாயம். எவ்வகையினுலேனும் உன் திருவருளுக்கு நான் இலக்காகா தொழியில் வாழ்கில் லேன்; நூறு பிறவி பிறந்தாலிலும் உன்னைப் பெற்றே தீருவேன் — என்பதாம்.

இக்கருத்துக்கொண்ட சுலோகங்களை வாசித்த கண்ணபிரான் ஸந்தேசம் கொணர்ந்த அந்தணை நோக்கி 'அவளுடைய காதலுக்குக் குறைந்ததன்று என்னுடைய காதல்; ஆனாலும் விரோதி கனத்திருக்கின்றது; இருக்கட்டும்; அவளை எப்படியாவது கைக்கொண்டே தீருவேன்' என்று சொல்லிச் சாரதியை யழைத்து விரைவில் தேரைக் கொண்டுவருமாறு கட்டளையிட அப்படியே ரதம் வந்து நின்றது. வந்த அந்தணனுடன் தேவீன்மேலேறிப் புறப்பட்டு ஓரில் விதர்ப்ப தேசம் வந்து சேர்ந்தாயிற்று. ருக்மிணியின் தந்தை தன்மகனுடைய வாக்குக்கு வசப்பட்டிருந்ததனால் மகளைச் சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்க நிச்சயித்துச் சடங்குகளும் செய்தாயிற்று பாளை கழுகு பரிசுடைப் பந்தல்களும் நோரணாலங்காரங்களும் மற்றும் ஆச்சரியமான அமைப்பு களும் கண்டவிடமெங்கும் கண்களைக் கவருமாறு நிரம்பியிருந்தன. ருக்மிணிக்கும் உத்தமமான அலங்காரங்களைச் செய்வித்து விவாஹ பூர்வாங்கச் சடங்குகளையெல்லாம் நிறைவேற்றியிருக்கையில், சிசுபாலனுடைய தந்தை தன் மகனுக்குச் செய்யவேண்டிய விவாஹ பூர்வாங்கச் சடங்குகளையெல்லாம் நிறைவேற்றியிருக்கையில், சிசுபாலனுடைய தந்தை தன் மகனுக்குச் செய்யவேண்டிய

விவாஹ விரதங்களைச் செய்வித்து முடித்துப் பெருங்கூட்டத்துடன் வந்துசேர, பேருவகை கொண்ட விதர்ப்பராஜன் அவர்களை வெவ்வேறு விடுதிகளிலே யிருத்தினான். கண்ணனுக்கு வரிகளும் சிசுபாலனுக்குத் துணைவரான ஸால்வன் ஜராஸந்தன் தந்தவர்கள் பெளண்ட்ரகன் முதலானார் பலரும் வந்து பலாத்காரமாக ருக்மிணியைக் கைக்கொள்ளப் போகிறு னென்று ஒரு ப்ரவாதம் ஊரில் பரவியிருந்தபடியால் அப்படி ஏதேனும் விரோதம் தேருமாகில் போர் மூட்டிப் புடைத்திடுவோம்' என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

இச்செய்தி பலராமன் செவியில் விழ, கண்ணன் ஒருவனாகப் புறப்பட்டுச் சென்றிருப்பதை யறிந்து அதிசயித்து, பெருஞ்சேனைகளுடன் புறப்பட்டு உடனே விதர்ப்ப தேசத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். க்ருஷ்ண பலராமாதிகள் அப்ரகாசமாகவே ஒருபுறமுந்நனர். ருக்மிணியோ துடிக்கிறாள். லக்ஷவேலை நெருங்குவதை நோக்கியும் கண்ணனிடமிருந்து ஒருசெய்தியும் கிடைக்காதது பற்றியும், போகவிட்ட அந்தணனும் மீண்டு வராதது குறித்தும் எண்ணாதன பலவுமெண்ணிச் சிந்தைக்கடலுளாழ்ந்து துவண்டு கிடக்கிறாள். சுபசுநணங்கள் தோன்றுகின்றன. ஸுஸ்மயத்தில் கண்ணனுலனுப்பப்பட்ட அந்த அந்தணன் அந்தப்புறத்திலே வந்து ருக்மிணியைக் ஸந்தோடிங் செய்தியைத் தெரிவித்துவிலகினான். பலராமனும் கண்ணனும் பரிஜந பரிவாங்களுடன் விவாஹ மண்டபத்தருகில் வந்துசேர அவர்களைக் கண்ணாலங்காண வந்தவர்களாக நினைத்த அரசன் அவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதைகளைப்பண்ணி விடுதிகளிலேயிருத்தினான். கண்ணபிரான் வந்தனென்று செவியுற்ற நகரத்தவர்களைவரும் வந்து கண்ணனுடைய வடிவழகை நோக்கி 'நம்முடைய ருக்மிணிக்கு இவன் கணவனாக வாய்க்கமாட்டானா!' என்று இதுவே பேச்சாக விருந்தனர்.

இப்பால் ருக்மிணி அந்தப்புரத்தினின்று புறப்பட்டு இஷ்டதேவதையைத் தொழுவதற்கு எண்ணிறந்த பரிவாரங்களுடன் வீதியாற வருகின்றாள். மத்தளங் கொட்டவும் வரிசங்கம் நின்றுதவும் வாய் நல்லார் நல்ல மறையோதவும் பாப்பளச் சிட்டர்கள் பல்லாரெடுத்தேத்தவும். மந்தகதியாக வருகின்றவள் அங்கு நிற்குமரசர்களையெல்லாம் கடைக்கணிக்கும் வியாஜமாகக் கண்ணனைக் கண்டு காமுற்ற வண்ணமாகவே தேரின்மீது ஏறப்புக, * கண்ணாலங் கோடித்துக் கன்னிதன்னைக் கைப்பிடிப்பான். திண்ணார்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசழிந்து, அண்ணார்ந்திருக்கவே ஆங்கவளைக் கைப்பிடித்தபெண்ணுளன் பேணமூர் பேரமருங்கமே* என்று ஆண்டாளருளிச் செய்தபடி அப்பிராட்டியைக் கண்ணன் கவர்ந்துகொண்டு விரோதி வார்க்கங்களைக் கிழக்கெடுத்துத்துவராபதியிற் சென்று சேர்ந்து சாஸ்தா விதிப்படி மணம்புரிந்து லக்ஷ்மீபதியாக விளங்கினான். ருக்மிணி விவாஹோபந்யாஸம் முற்றிற்று.

இங்கொரு விஞ்ஞாபனம்;— ஸ்வாமி பணித்த யாதவாப்யுதயத்தில் பதினேராம் ஸர்க்கத்தின் முடிவில் பலராமரே வதிகளின் மணம் கூறித் தலைக்கட்டி பன்னிரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் ருக்மிணிப்ரஸ்தாவம் தொடங்கப்பட்டது. இந்த ஸர்க்கம் பூர்த்தியாகப் பெரும்பாலும் ருக்மிணியின் ஸௌந்தர்ய லாவண்ய வர்ணநப்ரசரம். அடுத்த பதின்மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் கண்ணபிரானெழுந்தருள்வது முதலான சரிதைகள் சொல்லப்படுகின்றன. ருக்மிணி ஒரு ப்ராஜ்மணிகை கண்ணனிடம் தூதனுப்பியதாக ஸ்ரீபாகவதத்தில் சொல்லப்படுகிறதையை இதில் ஸ்வாமி யருளிச்செய்யாததனால் அது ப்ரகிப்தமாயிருக்குமோவென்று சிலர் சங்கிக்கிறார்கள். இந்த சுங்கைவேண்டா. (யாதவா— ஸர்க13 சுலோ. 20) *அஹம் த்வயா தூதமுகேந தூராத் ஸாத்வயா ஸமாஹுதித இதேஹாபயாத:* என்பதில் "தூதமுகேந அஹம் த்வயா ஸமாஹுதித" என்றிருப்பது கனக.

நாச்சியார் திருமொழியில் (3-9.) *பூங்கொள் திருமுகத்துமடுத்ததுதயசங்கொய்யும்சார்க்க வில்நா னொய்யும் தலைப்பெய்வதெஞ்ஞான்றுகொலோ* என்றவிடத்துப் பெரியவாச் சான்பிள்ள வியாக்கியானத்தில்: "இரண்டவதாரத்தில் இரண்டு பிராட்டிமார்க்கு உதவினது தனக்கொருத்

திக்குமே வேண்டும்படியாய்த்து இவள் தசை சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரார்த்தமாக வொருப்பட்ட ஸமயத்திலே புறச்சோலையிலே ஸ்ரீபாஞ்ச ஐந்ய கோஷமானது வந்து தரிப்பித்தது ருக்மிணிப்-
பிராட்டியை;” என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியுள்ளது. இதையடியொற்றி ஸ்வாமி (யாதவாப்யுதயே-12.
ஸ. முடிவு சுலோகத்தில் (ருக்மிணிப்பிராட்டியின் துடிப்பு தவிர்ந்து தரிப்பு உண்டானதற்கான நிமித்-
தங்களைச் சொல்லுமடைவில் *ப்ரத்யாஸந்நம் முஹுருதசரத் பாஞ்சஐந்யப்ரணாத:* என்றருளிச்
செய்தார் ஸ்ரீபாகவதத்தில் (10-52-97ல்) *ஏவம் வத்ஸா: ப்ரதீக்ஷந்த்யா கோவிந்தாகமநம் ந்ருப,
வாமணரூர் புஜோ நேத்ரம் அஸ்புரந் ப்ரியபாஷிண:* என்று இவ்வளவே சுபநிமித்தங்-
களுண்டானதாகச் சொல்லிற்று. ஸ்வாமி தேசிகன் *ஊருஸ் ஸவ்யோ நயநகமலம் ப்ருலதாசாபி
தஸ்யா: ப்ராவேபந்த* என்று அந்த சுப சகுனங்களையும் ஸாதித்து, பாஞ்ச ஐந்ய ப்ரணாதத்தையும்
ஸாதித்துத் தலைக்கட்டினார் *அசோகவனத்தில் மாயாசிரஸ்ஸைக் கண்டு கலங்கியிருந்த
பிராட்டியை சார்ங்கவில் நானொலி தரிப்பித்தது. கண்ணனெழுந்தருளாமை பற்றிக் கலங்கித்
துடித்திருந்த ருக்மிணியைப் *பூங்கொள்திருமுகத்து மடுத்தாதிய சங்கொலி தரிப்பித்தது -என்று
பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்தது.....

வத்ஸலாபரிணயகதை

கீழே துலாபார்க்கதை விஜ்ஞாபிக்கும்போது தெரிவித்த அவதாரிகை இங்கும் ஸ்மரிக்கத்-
தக்கது. வத்ஸலாஹரணோபந்யாஸமென்றும் இதை நிர்தேசிக்கலாம். ஐநமேஐயர் 'வத்ஸலாஹரணம்
ப்ருஹ், என்று கேட்க, ஐஹிநி: = "இந்த்ரப்ரஸ்தே புரா பாண்டுபுத்ரா: கில நிவாஸிந:; தைவாத
த்பூதப்ரஸங்கேத வத்ஸலாஹரணம் ச தை: க்ருத: ' என்று ஆரம்பமுள்ளது; என்பது சுலோகங்களுள்
ஐநமேஐய மஹாஹனுக்கு ஐஹிநிப ஹர்ஷி வத்ஸலாஹரணகதை சொல்லுவதாக வொருபுராணம்
குத்தி ஸுபத்ரை அபிமந்ய ஆகிய இவர்களைப் பாண்டவர்கள் ஹரித்வாரத்தில் ஸித்ராக்ருஹத்தில்
இருக்கச் செய்துத் த்ரௌபதியுடன் காட்டுக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். அந்த ஸமயம்துர்யோதனன்
சதுஷ்யைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். நம்முடைய யுக்திஒன்றும் பலிக்கவில்லையே; எவ்வளவோ
குத்திகள் செய்தும் பாண்டவர்கள் இன்னமும் சாகாமல் கொழுத்திருக்கிறார்களே. இதற்குக்
காரணம் கித்யன் அவர்களுக்குப் பக்ஷபாதியாயிருப்பதுதான். அந்தக்ருஷ்ணனை எப்படியாவது
நம்புதலில் சேரும்படி செய்ய முடியாதா? என்று, அதற்கு சகுனி சொன்னான் — 'பலராமனுக்கு
வத்ஸலையைக் கொடுப்பதாக ஏற்கெனவே வாக்குதத்தம் செய்திருப்பதை மறந்து விட்டீரோ?
என்றான், அதற்கு பலராமன் சொன்னதாவது, 'மறந்தேனல்லேன் அப்போது பாண்டவர்கள் நல்ல
ஸ்திதியிலிருந்தார்கள். அந்த ஸ்திதிமாறிவிட்டதே என்று; அதற்குமேல் கண்ணன் அப்படியானான்
ஸரி; தெய்வஸங்கல்பம் போல் நடக்கட்டும். என்று சொல்லிவிட்டான். உடனே பலராமன் விவாஹ
நிச்சயம் செய்து சகுனியிடம் லக்ஷ பத்ரிகையும் கொடுத்துவிட்டான். அந்தப் பத்ரிகை துர்யோத
னனுக்குக் காட்டப்பட்டது. அது பீஷ்மத்ரோணாதிகளின் பார்வைக்கும் வந்தது. மற்றும் பெரியோர்
கள் அதைப்பார்த்து 'இதை ஸ்ரீக்ருஷ்ணப்ரபு ஆமோதித்திருக்கமாட்டார்; ஆகவே இந்த விவாஹந்
நடைபெறுது, என்று சொல்லிக்கொண்டார். இது ஏகாந்தமான வார்த்தையையொழிய வெளிப்
படையானதன்று.

துர்யோதனாதிகள் விவாஹ ஸம்பிரமங்கொண்டு த்வாரகைக்குப் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.
அதற்குமுந்தி துர்யோதனனுக்கு ஓர் ஆலோசனை தோன்றிற்று. (அதாவது) ஸுபத்ரையினாலும்,

அபிமந்யுவாலும் இந்த விவாஹத்திற்கு ஏதேனும் இடையூறு விளையக் கூடும்; ஆகவே ஓர் உபாயம் செய்வோம்; இந்த லக்ஷ பத்ரிகையை ஸுபத்ரைக்கு அனுப்பினோமாகில் அவள் பார்த்து அஸஹிஷ்ணுதையாலே மூர்ச்சையடைந்திடுவள்' உயிரையும் துறந்திடுவள் அபிமந்யுவுக்கும் இதே கதியாகும். பிறகு விவாஹம் இடையூறென்றுமின்றி நடைபெறும்-என்று. பிறகு இவ்வாலோ சனையின்படியே செய்ய, ஸுபத்ரை மூர்ச்சையடைந்து விட்டாள். இதையறிந்த அபிமந்யு வந்து தாயைத் தேற்றி 'கண்ணனுடைய உதவியினால் வத்ஸலையை நானே மணந்து கொள்வேன், என்றான். ஸுபத்ரை ஸாரத்தியம் செய்ய அபிமந்யு ரத்தநிலேறி த்வாரகைக்கு விரைந்து செல்லப் புறப்பட்டான், ரதம் செல்வதற்குக் காடுகள் இடையூறாயிருந்தனால் தன்னுடைய அம்புகளால் காட்டையழித்துக்கொண்ட சென்றான். அந்தக்காடு பீமஸேனனுக்கு இடிம்சியினிடம் பிறந்த கடோத்கசனுடையது. ஆகையால் அவன் கோபங்கொண்டு அபிமந்யுவைக் கொன்றுவிட்டான். ஸுபத்ரை தன் மகன் மாண்டதற்காக அழுது கொண்டிருக்கையில் பகவானே பராசக்தி ரூபமாக வந்து தான் கொண்டு வந்திருந்த அம்ருத கலசத்தில் ஸுபத்ரையினுடைய இவன் கைகளையும் வைக்கச் சொல்லி, ஒருகையால் அபிமந்யுவைத் தடவிக்கொடுத்தால் அவன் பிழைத்து விடுவ னென்றும் மற்றொரு கையால் வேறு யாராவது இறந்தால் அவனையும் பிழைப்பிக்கலாமென்றும் சொன்னார். அப்படியே அபிமந்யு பிழைத்து கடோத்கசனைக் கொன்றெழுந்தான். தன் மகன் மாண்டதற்காக ஹிடம்பி பஞ்ச பாண்டவர்கள் பேரைச் சொல்லி அலறினாள். அப்போது விசாரிக்கையில் கடோத்கசன் அபிமந்யுவுக்கு அண்ணனென்று தெரிந்து, கொண்ட ஸுபத்ரை மற்றொரு கையால் அவனைத் தடவிக்கொடுத்து அவனையும் உயிர் மீட்டனள்.

க்ருதஜ்ஞதையுள்ள கடோத்கசன் அபிமந்யுவுக்கு அவசியம் வத்ஸலையைத் தான் முன் னின்று மணம் புரிவிப்பதாக வாக்குறுதி கூறினான். தன்னுடைய அஸுரகணங்களின் உதவியினால் த்வாரகையிலிருந்த கல்யாணப் பந்தலை ரைவதககிரியில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விட்டான். அன்றியும், துர்யோதனன் மனைவியான பாணுமதியின் வேஷங்கொண்டு வத்ஸலைக்கு ஏதோ ஆடையாபரணங்கள் அணிவிக்க வேண்டுமென்கிற வியாஜத்தினால் மணமகளான அவளையும் அழைத்து வந்து ஸுபத்ரையிடம் சேர்த்து விட்டான் இதனிடையில் இந்திரஜாலத்தினால் ஒரு கடைத்தெருவை நிர்மாணம் செய்து அஸுரர்களை யெல்லாம் ஆடையாபரணங்களாக வடிவெடுக்கச் செய்து விட்டான். விவாஹத்திற்காக வந்திருந்த துர்யோதனபரிவாரங்கள் இந்த மாயாவஸ்தரங் களை வாங்கியணிந்துகொண்டன. கடோத்கசன் வத்ஸலையாக வேஷம் பூண்டான். அந்த பொய் வத்ஸலையை சகுனிமாமா மாலைமாற்றுவதற்காகத் தன் தோளின் மீது தூக்கிக்கொள்ள (அந்தப் பெண் உண்மையில் கடோத்கசனையாகையால்) ரதம் தாங்கமாட்டாமல் இடுப்பொடிந்து விழுந்து விட்டான் சகுனி. வரனுக்கு [துர்யோதன புத்ரலக்ஷணனுக்கு] மணமகள் பெண் கங்குரங்காகத் தென்பட்டதனால் அவன் இந்தக் கல்யாணம் வேண்டாவேயென்று அலறினான். இதே சமயத்தில் துர்யோதனாதிகளின் மாயாவஸ்தரங்களெல்லாம் பறந்து போய் அனைவரும் திகம்பரராகி அவலானப்பட்டு அஸுரர்களால் வெருட்டியோட்பட்டார்கள். இதே தருணத்தில் கண்ணபிரான் முன் னின்று அந்த ரைவதககிரியிலேயே வத்ஸலைக்கு அபிமந்யுவோடே விவாஹத்தை நிறைவேற்றி வைத்தான். யதோக்தமாகத் திருமணம் வெகு சிறப்பாக நடை பெற்றது வத்ஸலாவிவாஹம் முற்றிற்று. முடிவாகவொரு வார்த்தை;—ஹரிகதாகாலக்ஷேபமென்பது மஹாராஷ்டிர தேசத்தில் மலிந்திருந்து க்ரமேண தமிழ்நாட்டிற்கு வந்தது. நாம் ஷோலாபூர் பூஞ் போயிருந்தபோது அங்கு துலாபார்க்கதையும் அடிக்கடி அனேக ரதேசங்களில் நடைபெறுவ தாகக் கேட்டிருந்தோம்; இவற்றின் தத்துவத்தைப் பகவானே உணரவேண்டும்.....

வத்ஸலாபரிணயம் முற்றிற்று.

ப்ரஹ்லாத பக்தி யுபந்யாஸம்.

பக்த கோஷ்டியில் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் ப்ரதம பரிகணநீயன். ஸ்ரீபராசர பகவான் தமது புராணரத்நத்தில் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் பெருமையைச் சொல்லு மிடத்து (1-15-156) * தர்மாத்மா ஸத்ய சௌசாதி குணநாமாகர: பர:* என்று சொன்னது பெரிதன்று. அதற்கடுத்தபடியாக *உபமாநமசேஷாணாம் ஸாதாநாம் யஸ் ஸதாபவத்* என்றது தான் ஈடுமெடுப்பு மில்லாதவார்த்தை. மஹர்ஷிகளின் காலத்திலே ஸாதுக்களுக்கு உபமாநம் சொல்லும்போது ப்ரஹ்லாதாழ்வாவினச் சொல்லுவார்கள்; ஆழ்வார்கள் காலத்திலே *அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணி காட்டியர்கோன் அபிமானதுங்கன் செல்வனைப் போல* என்னின்ற செல்வநம்பினைப் உபமானமாகச் சொல்லுவார்கள். ஆசாரியர்களின் காலத்தில் *மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழான் வஞ்ச முக்குறும்பாங் குழியைக் கடக்கும் நம் கூரத்தாழ்வாவினை உபமானமாகச் சொல்லுவார்கள். ஒரு புராண பண்டிதர் ப்ரஹ்லாதனைப் பற்றி நிந்தனையாக வெழுதினவொரு சிறு புத்தகத்தில் “உபநிஷத்தில்*பித்ரு தேவோ பவ. ஆசார்ய தேவோ பவ* என்றதற்கு நேர்மாகுப பித்ருத்ரோஹத்திலும் ஆசார்யத்ரோஹத்திலும் தலைநின்ற ப்ரஹ்லாதன் எப்படி பக்த னாவானோ தெரிய வில்லை” என்றெழுதியுள்ளார். *குரோரப்யவலிப்தஸ்ய கார்யாகார்யமஜாதத:*, உத்பதம் ப்ரதிபந்நஸ்ய ஸத்யஸ்த்யாகோ விதீயதே* இத்யாதி சாஸ்த்ரங்களை யறியாமல் பேசுமவர்களின் பேச்சுக்கு நாம் செவி கொடுப்போ மல்லோம்.

ப்ரஹ்லாதாழ்வான் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு விஜயத்வஜ் மானவன் என்பது பெரியோர்களின் கொள்கை; பகவான் ஸகல சராசரங்களையும் சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரியாய் [அந்தர்யாமியாய்] நிற்கிருனென்பது தானே விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம். இதனை நன்கு கண்டறிந்து பிறர்களுக்கும் நன்றாகக் காட்டினவன் ப்ரஹ்லாதாழ்வானொருவனே. *அந்தர் பறிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்திதி:* என்கிற ச்ருதியை அத்வைதிகளும் ஓதுகின்றார்கள். உபந்யஸிக்கின்றார்கள் எனினும் இந்த ச்ருதி அவர்களது கொள்கைக்குச் சிறிதும் கை கொடுப்பதில்லை. ஸுபாலோப நிஷதாதி ப்ரஸித்தமாய் ஸர்வாந்தர்யாமித்வ பர்யவஸாயியான சரீராத்ம பாவத்தை அத்வைதிகளும் இசைந்தார்களாகில் அவர்களும் விசிஷ்டாத்வைதிகளாக விளங்கக் குறையிலேயே. நாம் ப்ரதாநப்ரதிதந்தார்த்தமென்று கொள்ளுமதனைத் தானே ப்ரஹ்லாதாழ்வான் நிதியாகக் கொண்டு வெற்றி பெற்றது. *ஸர்வபூதாத்மகே தாத! ஜகந்நாதே ஜகந்மயே, பரமாத்மநி கோவிந்தே மித்ராமித்ரகதா குத:!* என்று இச்சிறுவன் தந்தைக்கு உபதேசம் பண்ணினதும் இதுதானே. *எங்குமுள்ள கண்ணென்ற மகனைக் காய்ந்த இரணியன், எங்கு முள்ளென்ற தத்துவத்தை யன்றோ ப்ரத்யக்ஷிகரித்தான். *ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந்மதுஸூதந:*, ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:* என்கிறபடியே கருவிலே திருவுடையானிவன். தாயான கயாதுவின் கருவிலே இவன் வளிக்கும்போதே நாரத மஹர்ஷியால் திருவஷ்டா க்ஷரோபதேசம் பெற்றவனாவான். ஆகவேதான் பரிமளத்தோடு கூடவே அங்குரிக்கும் திருத்துழாய் போலே இவனும் ஸஹஜஜ்ஞாநபக்திகளாய்த் தோன்றினான். இவன் தன்னுடைய பக்திச் செல்வத்தைப் பலபடிகளாலே வெளியிட்டுள்ளான். (ஸ்ரீவிஷ்ணுப - பதினேழாமந்யாயத்தில் *ச்ருயதாம் பரமார்த்தோ மே தைதேய நித்தந்மஜா:!* என்று தொடங்கி ஒரு முப்பத்தைந்து ஸ்லோகங்களாலே ஸமவயஸ்கர்களால் அனூர குமாரர்களுக்கு உபதேசிக்கும் அர்த்தங்கள் உண்மையில் அவனுடைய பிரதிஜ்ஞையின்படி பரமார்த்தமே. பல பல வகையான ஆபத்துக்களை விளைத்தும் ஒன்றுக்கும் சளைக்காத விவனை தந்தையான இரணியன் அருகே யழைத்து, பிள்ளாய்! உன்னுன்டய் பிரப்பாவம் அபரிமிதமாகக் காண்கிறேன்; இதற்கு என்ன காரணம்? இயற்கையான பெருமையா இது? ஏதேனும் மந்த்ரஸிக்தி பெற்றிருக்கிறாயா? சொல்லு’ என்று வினவ; அதற்கு விடை கூறும் சிறுவன் *‘ந மந்த்ராதிக்ருதஸ் தாத! நைவ நைஸர்கிகோமம, ப்ரபாவ ஏஷ ஸாமாந்யோ யஸ்ய யஸ்யாச்சயதோ ஹ்ருதி’* என்று தொடங்கி ஆச்சரியமாகச் சொல்லுகிறான் அவிவேகிகளில் தலைவனான அத் தந்தை சிறுக்கள் பக்கலில் குணங்கண்டு ஆசார்ய ப்ரதிபத்தி பண்ணவேண்டி யிருக்க; அதற்குநேர்மாகுப சிற்றமே மேலிட்டு “இப்பயலை கிரிப்ருஷடத்தில் தள்ளுங்கள்; நெருப்பிலிட்டுப் பொசுக்குங்கள் கடலில் தள்ளுங்களென்றான்.” இவன் உண்மையான தந்தையா?

ஸ்ரீரஸ்து

மதுராந்தக மித்ரமணிமனோவினோதம்

ரங்கநாதபாதுகாக்கயபத்ரிகாப்ரகாசிதம்
வீரராகவாபிதாநஸூரிய வான்மயம்,
தேசிகோபதேசநாம சீர்ஷகேண! பூஷிதம்
லேகமத்ய ஸம்ம்ருசாமி ஸம்மா! ப்ரஸத்தயே!

காஞ்சீவாதிபயங்கரவம்சீயாண்ணங்கரார்ய தாஸேந
ஸ்ரீ வீரராகவார்ய: க்ரியதே விஜ்ஞாதவிபல தத்வார்த்த:

ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகாபத்ரிகையில் (காளயுக்தி புரட்டாசியிதழில்) ஸ்ரீமது பயவே வித் பான் ஸுஹ்ருமணி மதுராந்தகம் வீரராகவாசார்யஸ்வாமியெழுதிவெளியிடுவித்துள்ள தேசிகோபதேச மென்னுங்கட்டுரையினால் மஹான்களின் திருவுள்ளம் கலக்கமுறுதபடிக்கு இது விஜ்ஞாபிக்கவாகிறது. இதை வாதவிவாத ஸ்பர்த்தைபாகக் கொள்ளாமல் மஹான்கள் வரியடைவே கடாக்கித்தருளித் திருவுள்ளமுகந்தருள்வர்களுென்று நம்புகிறேனடியேன். மதுராந்தகஸ்வாமியின் கட்டுரையில் புதிய விஷயம் ஸ்வல்பமிருந்தாலிருக்கலாம்; பெரும்பாலும் பிஷ்டபேஷணம், சர்வித சர்வணமே. ஏற்கனவே அடியேன் பலகால்விடையிறுத்திருந்தும் அதைக் காணாதவர் போலவே திருப்பித் திருப்பி அதையே எழுதிப்போருவது இந்த ஸ்வாமியின் இயல்பாகவுள்ளது. இவர் சர்ச்சிக்கும் விஷயங்களை ஊக்கமுடன் காண்பவர்கள் சிலரேனும் இருப்பார்களோ வென்பது ஸந்தேஹாஸ்பதமே. அடியேனது இக்கட்டுரையை அந்த ஸ்வாமியொருவர் மட்டும் கடாக்கித்தருளினாலும் போதும். முக்கியமாக ஸ்ரீமதாண்டவன் திருக்கண்சாத்தி யருளவேணும். [முந்துறமுன்னம் ஒரு சிறு விண்ணப்பம்.] மஹாஸந்நிதானத்திலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகையில் விஷயஸந்நிவேசமெவ்வாறிருந்தாலும் அக்ஷரதோஷமாவது இல்லாமலிருந்ததால் அது ஒரு குணமாகும். இவருடைய கட்டுரையில் சொற்பிழை யில்லாத வரி தேடிப்பிடிக்க வேண்டியதேயாகும். அத்தகைய பிழைகளை நாம் விவரித்தால் “அச்சப்பிழைகளை யெடுத்துக் கொண்டு அட்டஹாஸம் பண்ணுவதே இவனுக்குத் தொழில்” என்று ஸாதித்தருள்வர் நம் ஸுஹ்ருந்மணி.

ஆகவே எண்ணிறந்த அப்பிழைகளைப் பரமபோக்கியமாகவே கொண்டு விஷயவிசாரத்திற் செல்வோம். இவர் தாம் உதாஹரிக்கும் ப்ரமாண சரீரங்களைத் தமக்கே அஸாதாரணமான மருட்சியாலே சின்னபின்னமாக்கியிருப்பவற்றையும் விட்டுத் தொலைப்போம்.

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. தேரமுந்தாராண்டவன் காஞ்சியில் எழுந்தருளியிருந்த காலத்து அரசாண்பாலையிலிருந்து ஒரு ஸ்வாமி வந்து ஏதோ விஷயம் சொல்லத் தொடங்கி அபசப்தமயமாகத் பொழிந்து கொண்டிருந்தார்; அருகேயிருந்தவர்களுெல்லாரும் விலவறச் சிரிக்கையில் “அபசப்தபயம் நாஸ்தி அப்பளாசார்ய ஸந்நிதௌ” என்று ஆண்டவன் ஸாதித்தருளக் கேட்டேன். விவேகிகளான பத்ரிகாஸம்பாதகர்கள் தாம் இந்த அபத்த அஸம்பத்த புஞ்ஜங்களை எப்படித்தான் அக்சிட்டார்களோ அறிமோம்.

அவதரணிகை இவ்வளவே போதும். விஷயங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கேள்வின். இந்த வீண் போதுபோக்கு—தண்டப் போதுபோக்கு நமக்கு அவசியந்தானா? என்று இடையிடையில் வெறுப்பு முண்டாகிறது இக் கட்டுரையெழுதுவதில். ஆனாலும் தொடங்கியாயிற்று: கூடுமான ஸம்சேஷத்தில் முடிக்கிறேன். திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப் பிரபந்தங்களின் பெளர்வாபர்யத்தில் ஒரு விவாதம். திருமடல்களின் எண்ணிக்கையில் ஒரு விவாதம். ஸப்ததிரத்நமாலிகை, “சீரொன்று தூப்புல் செய்யுள்—இவற்றில் ஒரு விவாதம். இங்ஙனம் மற்றுஞ்சிலவுள். முந்துற முன்னம் பெளர்வாபர்ய விமர்சத்தை முடிப்போம்.

பகவத் பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ஒன்பது க்ரந்தங்களின் பெளர்வாபர்யத்தை முன்னம் விமர்சிப்போம். ஸ்ரீதேசிகனருளிச்செய்த குருபரம்பராஸார மென்னும் ரஹஸ்யத்தில் எம்பெருமானாரருளிச்செய்த க்ரந்தங்களை அடைவே அருளிச்செய்து வருகையில் “இவரருளிச் செய்த பிரபந்தங்கள்—ஸ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம், சிறிய கத்யம், பெரிய கத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், நித்யம்—ஆக ஒன்பது” என்றுள்ளது. இத்தால் ஸ்ரீபாஷ்ய தீபஸாரங்கள் அருளிச் செய்த பிறகே வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமருளிச் செய்யப்பட்டதென்பதும், சரணாகதி கத்யத்திரகு முன்பே ஸ்ரீரங்ககத்ய மருளிச்செய்யப்பட்டதென்பதும் ஸ்பஷ்டமாகத் தெறுகிறது. கத்யவிஷயமிருக்கட்டும். வைகுண்ட கத்யத்திற்கும் பிறகே சரணாகதி கத்யம் அருளிச் செய்ததாசவுமிருக்கட்டும். வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் ஸ்ரீபாஷ்ய தீபஸாரங்களுக்குப் பிற்பட்ட தென்று தேசிகன் தெரிவித்தருள்வதைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தில்—“யதுக்தம் வேதாந்த வாக்க்யாநி நிர்விசேஷ.....”; இத்யாதியான வாக்க்யச்ரேணியில்—“ப்ரபஞ்சிதச்ச அயமர்த்தோ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹே; அத் ராபி ஆரம்பணாகிகரணே நிபுணதர முட்பாதயிச்யதே” என்றுள்ளது. *தீர்மீசத்வாரம் ச்ராவிதசாரீரக பாஷ்ய:* என்றும், *ப்ரவசநவிதாவஷ்டாவிம்சே ஜயத்வஜ பட்டிகா* என்றும் பேசுவதைத் தேசிகனுக்கு இந்தவிடம் விஸ்மருதமாயிற்று? அதீதமும் அத்யாபிதமும் ஆசவிட்டேயா? அல்லது, (வேதார்த்தஸங்க்ரஹே) ப்ரபஞ்சத: என்பதற்கு பூதகாலப்பொருள் விவக்ஷிதமன்று; *ஆசம்ஸாயயம் பூதவச்ச* என்கிற வியாகரண ஸூத்ரத்தின்படி பவிஷ்யதர்த்தம் கொள்ள வேணுமென்கிறீரா? பகவத்கீதையில் பத்தாமத்யாயத்தில் பத்தாவது சுலோகம்—*தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்* என்பது. இங்கு ஸததயோகம் ப்ராப்தவதாம் என்று பொருள் கொள்ளாதே “மயி ஸததயோகம் ஆசம்ஸமாநா நாம்” என்று பணித்தருளிஞர் பாஷ்யகாரர்; தாத்தர்ய சந்தர்ப்பத்தில் தேசிகனும் ‘அப்படித்தான் பொருள் பணிக்க வேணுமென்று ஒளசித்யம் காட்டியருளுகிறார் அதை மூலமாகக் கொள்ளலாமே நம்மவர். அல்லது வேறு வழி ஏதேனும் பற்றுகிறாரா? இது மூக்கியமாகத் தெரிய வேண்டும்.

இவர் வேதமோதினவர்களிடத்திலே சர்ச்சை செய்ய வேண்டிய விஷயமொன்றை ப்ரக்ருதோபயோகியாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன்; தைத்திரீயயஜுஸ்ஸம்ஹிதை மூன்றாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்தில *மநு: புத்ரேப்யோ தாயம் வ்யபஜத்* என்று தொடங்கும் அநுவாகத்தில் ஒரு கதை ஒதப்பட்டுள்ளது; அதாவது (வேதபாஷ்யாநுஸாரேண எழுதப்படுகிறது);

மநுவானவர் ஒருகால் தம் புதல்வர்கட்குப் பங்கு பிரித்துக் கொடுத்தார். அப்போது, நாபாநேதிஷ்டனென்கிற ஒரு புதல்வன் மட்டும் ப்ரஹ்மவித்யை யதிகரிப்பதற்கு வெளியூர் சென்றிருந்த படியால் அவனுக்குப் பங்கு ஒன்றும் வைத்திலர். இஃதறிந்த நாபாநேதிஷ்டன் ஓடிவந்து ‘அப்பா! எனக்கு ஏன் நீர் பங்கு வைக்கவில்லை? என்று பிணங்க, அதற்கு அவர் சொன்னதாவது—‘பிள்ளாய்! உனக்கு நான் பங்கு வைக்காமல் போகவில்லை; அதோபார், அங்கிரஸ்ஸுக்களென்பவர்கள் வேள்வி செய்கின்றனர்; அவர்கள் முக்கியமான மந்திரத்தை மறந்து போவர்கள்; அதை இதோ உனக்குக் கற்பிக்கிறேன். நீ அங்குச் சென்று ஸமயத்தில் இதை அவர்களுக்கு நினைவூட்டிச் சொல்லு. அவர்கள் மிக மகிழ்ந்து யஜுசிஷ்ட பசுக்களையெல்லாம் உனக்குக் கொடுத்திடுவார்கள்; அவற்றால் நீ மஹாதனிகளாய் விடுவாய்’ என்று சொல்லி அவனுக்கு அந்த ப்ராஹ்மணத்தை உபதேசித்தார். அவனும் அப்படியே அங்குச் சென்று ஸமயத்தில் அந்த மந்திரத்தைச் சொல்ல, அவர்களினுடைய அபீஷ்டம் நிறைவேறி யஜுசிஷ்ட பசுக்களையெல்லாம் இவனுக்கு [நாபாநேதிஷ்டனுக்கு]க் கொடுத்தார்கள். இவன் அவற்றை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட, ருத்ரன் அங்கேற வந்து “பயலே! யஜுசிஷ்ட பசுக்களுக்கு நான்தான் ஸ்வாமியாகையாலே இவர்களுக்கு இவற்றைக் கொடுக்கவும் அதிகாரமில்லை; நீ அவற்றைக் கொண்டு போகவும் தகாது” என்று தகைந்தான்..... மேலே செல்லுகிற கதையிருக்கட்டும். இவ்வளவால் ருத்ரனே பசுபதியென்று தேறிற்று. இது மூன்றாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்திலுள்ள கதை. ருத்ரனுக்குப் பசுபதித்வம் எப்போது வந்தது? என்று விமர்சிக்கவேணும். மேலே ஆறாவது காண்டம் இரண்டாம் ப்ரச்நத்தில்—*

தேவா மஸுரானும் திஸ்ர:புர ஆஸத் என்று தொடங்கு மறுவாகத்தில் த்ரிபுரஸம்ஹாரகதை ஒதப்பட்டுள்ளது. *குழல் நிறவண்ண! தின்கறு கொண்ட தழல்நிறவண்ணன் நண்ணார் நகரம் விழ, நனிமலை சிலைவளைவு செய்து அங்கழல்நிற அம்பது வானவனே!* என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படி ஸ்ரீமஹாலிஷ்ணு அழல்நிற அம்பதுவான பிறகு எய்ய வேண்டிய காலத்தில் “ருத்ரோ வை க்ருர:, ஸோஸ்யது” என்று தேவர்கள் சொல்ல; அப்போது “ஸோப்ரவீத் வரம் வருணை: அஹமேவ பகுதாம் அதிபதிரஸாநி” என்று ருத்தரன் தான் பசுபதியாகப்பெற வேணுமென்று வரம் வேண்டிப் பெற்றதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இது ஆரூவது காண்டத்துக் கதையென்பது நினைவிருக்க வேண்டும். ஆக இக்கதை மூன்றாவது காண்டத்திற்கு முந்தியிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், தான் பசுபதியாவதற்கு முன்னே “நவை-தஸ்ய த ஈசதே யத் யஜ்ஞவாஸ்தௌ ஹீயதே மமவை தத்” என்று ருத்ரன் சொல்ல உரிமையிலையன்றோ? குவலயாநந்தத்தில் வ்யாஸ்த்தம் நைகதயா ஸ்திதம் ச்ருதி கணம்* என்று தீக்ஷிதர் உதாஹரித்த ச்லோகத்தின்படி ஒரே கூளமாய்க் கிடந்த வேதக்குவியலைப் பாகுபாடு செய்த வியாஸமுனிவர் இப்படி முன்னது பின்னதாகப் படித்தார் என்று சொல்லியாக வேண்டும்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

மற்றொன்றுங் கேளிர்; *அக்நே மஹாகம் அஸிப்ராஹ்மணபாரத* என்கிற ருக்கு மூன்று பஷ்டகத்தில் ஒதப்பட்டு வருகிறது, இதற்கு (இத்யாஹ) ஒதுகிற ப்ராஹ்மணம் எங்குள்ளதென்று பார்க்க வேணும். ஸம்ஹிதை இரண்டாவது காண்டம் ஐந்தாவது ப்ரசநத்தில்* அக்நே மஹாகம் அஸீத்யாஹ மஹாந்ஹ்யேஷ்யதக்நிர் ப்ராஹ்மணேத்யாஹ ப்ராஹ்மணே ஹ்யேஷ பாரதேத் யாஹ *இத்யாதியாக மிகமிக முன்னமே ஒதப்பட்டுள்ளது. இது அடைவுதானா? பிறழ்வா? என்று விசாரம் செய்ய இந்த ப்ராஹ்மணர்வல்லவராகில் செய்யட்டுமே. *காகஸ்ய கதி வா தந்தா: ? மேஷஸ்யாண்டம் கியத்பலம்?* என்றாற் போன்ற சுஷ்கவிசாரங்களைச் செய்வதற் கேயா இவர்கற்றது?. “ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இப்படித்தான்” என்று இவர் எழுதுவது மருளா? விப்ரஸம்பமா? என்பதை ஆராய்வார் ஆர்கொல்!

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

திருமடல்களில் அருவருக்கத்தக்க இருள் துயக்குமயக்கு: நண்பர் எழுதுகிறார்—மடல் தமிழர் மரியாதையின்படி— தமிழிலக்கணப்படி— தமிழர் ஸங்கேதப்படி அமையவில்லையாம்; ஆகவே தமிழிலக்கணப்படி மடலை ஒரே பாட்டாகக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லையாம். *ப்ருஷ்ட தாடநாத் தந்தபங்க: * இங்ஙனம் தலைகாலில்லாமல் எழுதுமிவரை நோக்கியெழுதவென்காநின் றோம். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தொடங்கி மணவாள மாமுனிகள்ரூகவுள்ள ஆசார்யர்களில் ஒருவரும் திருமடலைப் பல பாட்டுகளாகப் பிரிக்கவில்லை. தேசிகன் பிரித்திருக்கிறாரென்கிற மருளைத்தொலைத்து முப்பது வருடமாயிற்று. மீண்டும்* சுக்லாம் பரதரம் விஷ்ணுமாகவேணுமோ: *காரார்வரைக் கொங்கை என்று தொடங்கி* வாரார் பூம் பெண்ணைமடல்* என்னுமளவும் ரகரவெதுகைமாறாம லும்; *மன்னியபல் பொறிசேர்* என்று தொடங்கி* மன்னிய பூம்பெண்ணைமடல்* என்னுமளவும் னகரவெதுகைமாறாலும் அமைந்த திருமடல்களை ஒரேபாட்டென்னுதே பல பாட்டுக்களென்னத் துணியார் விவேகிகள். இதுபற்றிப் பாரதமும் இராமாயணமுமாக எழுதியாயிற்று. கலிவெண் பாவானவிது பல பாட்டுகளாகக் கொள்ளப்பட ஒளசித்யலேசமுமில்லை. *நாலாயிரம்* என்கிற வ்யவஹாரம் நாலாயிரம் பாட்டுக்களைக் கொண்ட தென்பதுபற்றி என்கிறமருள் நண்பர்க்கு மட்டுமேயன்று, பலருக்குமுண்டு; உண்மையாதெனில்; ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் முதலாயிரமென்றும் இரண்டாவதாயிரமென்றும் மூன்றாவதாயிரமென்றும் நான்காவதாயிரமென்றும் பாகுபாடு செய்தது பற்றியேயாம். திருவாய்மொழியில் பதிகந்தோறும் ஆயிரமாயிரமென்னு நிற்கச் செய்தேயும் ஏற்றக் குறைவின்றி ஆயிரம் பாசுரம் தேருதாப்போகுல நாலாயிரம் பாசுரங்கள் சரிசமமாகத் தேருவிடினும் நாலாயிரம் பாசுரங்களென்னவும் குறையில்லை. *ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை போதும் போதும். திருப்பல்லாண்டைப் ரொரியாழ்வார் திருமொழியோடு ஏகப்ரபந்தமாகக் கொள்ளவேணுமென்று ஆக்ரஹிப்பது வருதாச்ரம: திருப்பாவையும் நாச்சியார் திருமொழியும் ஏகப்ரபந்தமேயென்றும் ஆக்ரஹிக்கலாமே.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸப்ததிரத்நமாலிகையைப்பற்றி

அஸ்மத் குலகூடஸ்தர் தேசிகன் விஷயமாக இப்பெயர் பூண்டதொரு ஸ்தோத்ரம் பணித்த தாகச் சொல்லி ஒரு நூல் அச்சிட்டுள்ளார்கள். இந்த ஸ்தோத்ரத்தை இயற்றுவதற்கு ப்ரதிவாதி பயங்கராசார்யருக்கு யோக்யதையில் ஸ்பெண்டுவது, இந்த ஸ்துதியைக் கொள்வதற்கு ஸ்வாமி தேசிகனுக்கு அர்ஹதையில் ஸ்யெனருபது நெஞ்சால் நினைக்கவும் முடியாது; எழுபது சுலோகங்களல்ல; எழுநூறு, ஏழாயிரமுஞ் சொல்லித்துதித்திருந்தாலும் ஏற்கும் பெரும்புகழ் படைத்தவர் ஸ்வாமி தேசிகன். அண்ணாவைப்பவத்தில் அவருடைய க்ருதிகளை நிர்ந்தேசிக்கும்மளவின் “ப்ராசார்ய ஸப்ததிரத்ந மால” என்றொருஸ்துதி பணித்ததாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அது அச்சிடப்பட்டிருக்கவில்லை. மற்றும் பல நூல்களைப் போல அதுவும் லுப்தமெனத் தெரியவருகிறது. ஏன் அப்படி சொல்லவேண்டும்? இப்போதிருக்கிற ஸ்துதியையே அவருடைய க்ருதியாகக் கொள்ளப்படுவதற்கு என்ன குறை? என்று கேட்கலாம். குறிக்கொண்டிருக்கேன்மின்;

ஸ்தோதவ்யருடைய பெருமைகளையும் பெரும் புகழ்களையும் உலகமுகக்கப் பேசுவது ஸ்தோத்ர மாகும்; ஸ்துதியரிடத்தில் உலகுக்கு ஜுகுப்ஸை பிறக்கும்படியாகப் பேசுவது ஸ்தோத்ரமாகுமா? “ஆசாரியர் உலகமெலாம் போற்றவெழுந்தருளிருந்தார்; அவருடைய திருவடிகளில் வணங்காதவர் களும், அவருடைய திருக்குணங்களில் ஈடுபடாதவர்களும் ஒருவருமிருந்ததில்லை” என்றிப்புடைகளிலே பேசுவது ஸ்தோத்ரமாகுமே யொழிய, “உலகமெல்லாம் பழிக்கும்படியாகவும் பரிபவப்படுத்தும் படியாகவுமிருந்தார்” என்று பேசி வைப்பது பழிப்பாகுமத்தனையல்லது ஸ்துதியாகாதென்பதை பாலிசனுமறிவன். நவீனர் சொல்லுகிற ஸப்ததிஸ்துதியிலுள்ள ஒரு சுலோகத்தை மட்டும் கேண்மின்;

‘ஹந்த! ஹந்த! ராமக்ருஷ்ண தூஷணபிதாயினாம்
கிம் நு சித்ரமத்ர சைத்ய ராவணநுஸாரினாம்’ என்பது.

எம்பெருமான் விஷயத்தில் கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளே வைதுகொண்டிருந்த சிசுபாலாதிகளைப்போல காது கொண்டு கேட்கமுடியாத தூஷணங்களையே தேசிகன் திறத்தில் அக் காலத்தவர்கள் பொழிந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்று கவியியற்றுவதா ஸ்தோத்ரம்? இப்படி எந்த ஆசாரியர் விஷயத்திலாவது ஸ்துதி நூல் தோன்றியுள்ளதா? இந்த அஸம்பாவிதத்தை ஆராய்ந்தறிவ வல்ல விவேகிகள் கூடவா நண்பருடைய வகுப்பில் இல்லை?

யதிராஜஸப்ததியில் — “ச்ருதிச்ரேணி சூடாபதபஹுமதே ஸமக்ஷமணமதே ஸ்வபக்ஷஸ்தாந் தோஷாந் விததமதி: ஆரோபயதி ய:; ஸ்வஹஸ்தேநோத்க்ஷிப்தைஸ் ஸ கலு நிஜகாத்ரேஷு பஹுலம் கலத்பிர் ஜர்பாலைர்ககநதல மாலிம்பதி ஜட:” என்று ஸ்வாமி தேசிகன் பணித்தருளின சுலோகம் எவ்வளவு கம்பீரமாகவுள்ளது! ஸ்தோத்ரமென்றால் இப்படியன்றோ இருக்கவேண்டும். ‘திண்ணையின்மீது வீற்றிருந்து கரந்தாவலோகனஞ் செய்து கொண்டிருந்த தேசிகனைக் காலைப் பிடித்திழுத்துத் தெருவிலே தள்ளினார்கள்; தலையிலே படும்படி பாதரகைகளைக் கட்டித் தொங்க விட்டு வைத்தார்கள்; சரத்தத்திற்கு நிமந்தரணத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டிருந்து வஞ்சித்தார்கள்—’ என்றிப்படியெல்லாம் அபத்த புரணைகளையும் அர்மையார் சரிதைகளையும் எழுதி வைப்பதா தோத்திரம்! இப்படி தீக்ஷணமான அபசாரங்கள் படும்படி தேசிகன் யாருக்கு என்ன தீங்கு விளைத்தார்? “தொண்டை மண்டல வேதியர் வாழவே தூயதென்மறை வல்லவர் வாழவே” என்று தென்கலை

யாரை அற்புதமாக வாழ்த்தியருளின தேசிகளை உண்மையில் பழிப்பவர்கள்—இற்றைக்கும் தாளைக்கும் திருவாய்மொழியென்று கூடச் சொல்லவறியாதே திருவாமொழியென்றே சொல்லுபவர்களாகத் தானிருக்கவேண்டும். சபதம் பண்ணிச் சொல்லுவேன்—பரம்பரையா ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயிருப்பவர்களில் ஒருவர்கூட தேசிகனைப் பழிக்க நெஞ்சிலும் நினையார். (பாதாகா ஸஹஸ்ரே) * த்ரமிடோபநிஷத்தீவே சூந்யாநபி லக்ஷ்மீரமனாய ரோசயிஷ்யந், த்ருவமாவதிஸம் பாதுகாத்மா * என்று பணித்தருளிய படி த்ரமிடோப நிஷ நிவேச சூந்யர்களாய், ஸமீப காலத்தில் கோவில் சண்டைகளுக்காகவே இவரைப் போலத் தப்புந்தவறுமாசக் கற்று “வழ வெழுந் தவழ மாழ மதனமா’னுகு ந்தன்னுன்” என்று சொல்லுவதோடு நில்லாமல் எழுதியச்சிட்டும் போகிறோர்களே, அவர்கள்தாம் அக்காலத்தில் தேசிக தூஷகர்களாயிருந்தார்களென்பதைக் குடப்பாம்பில் கையிட்டுரைப்பேன்.

கேர்த்தி முர்த்தியாய் மஹாவிவேகியாயெழுந்தருளியிருந்த (ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ்) ஸ்ரீமத் வி. வி. ஸ்ரீதிவாஸயங்காரவர்கள் “வடகலையார்கள் அநாதி காலமாகவே திவ்ய ப்ரபந்தவைரிகளாயிருந்து வருவது வருந்தத் தக்கது” என்றெழுதிச் சுதேசமித்திரனில் வெளியிட்டிருப்பது பல கால் மறு பதிப் பேறியுள்ளது. மிக்க வயிற்றெரிச்சலோடன்றோ வி. வி. ஸ்ரீ வரைந்திருப்பது. அவருடைய கருத்துக் கிணங்க “தூயதென்மறை வல்லவர் வாழவே” என்கிற தேசிக திவ்ய ஸூக்திக்குப் பொருள் பணிக்க வேறுமல்லவா! தேசிகன் காலத்தில் வாழ்ந்த தூயதென்மறைவல்லவர்கள் எங்கள் வருப்பினரே யென்று மார்பு தட்டிச் சொல்ல மதுராந்தக நண்பர் அதிகாரியா’ என்று மடி பிடித்துக் கேட்கிறேன்.

ஸப்ததி ரத்ன மாலிகையின் மருமம் கேண்மின். இப்போது தேசிகன் தேசிகன், நிகமாந்த தேசிகன் தூப்புல் தேசிகன்’ என்று உருப்போடும் வகுப்பினர் என்றைக்கு தேசிக ஸம்பந்தத்தை ஆவாஹனம் செய்து கொண்டார்களைன்பதை நிர்ணயிப்பதில் இறையும் அருமையில்லை. திருவல்லிக் கேணி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் திருவிந்தனார் திருவரங்கம்பெரியகோயில் கச்சி முதலான திவ்ய தேசங்களில் ஸன்னிதிக்குள்ளே தேசிகன் திருக்கோலம் எழுந்தருளியிருந்து உத்ஸவாதிகள் குறையற நடைபெறச் செய்தேயும் பாஹ்ய பூமிகளிலே ஸ்வாமிக்குக் கோவில் கட்டிக் குறாலமாடத் தொடங்கின காலமொன் றுண்டே, அந்தக் காலத்தையே இவர்கள் தேசிக ஸம்பந்தத்தை ஆவாஹனம் செய்து கொள்ளத் தொடங்கின காலமாக அறுதியிடத் தட்டில்லை. (அதர்வது இருநூற்றுச் சொச்சம் வருஷங்கள்) அக் காலத்தில் இருவகுப்பிலும் பாமரர்களாயுள்ளவர்கள் பாஸ்பரம் ஆசார்ய நீந்தைகளை அளவு கடந்து செய்து புத்தகங்கள் அச்சிட நேர்ந்தது என்பது செப்பேடும் சிலாசாஸனமும் பெற்றது. அதே ஸமயத் தில்தான் இந்த “ஹந்த ஹந்த! ராமக்ருஷ்ண தூஷணபிதாயி நாம் கீம் நு சித்ரமத்ரசைத்ய ராவணாநுஸாரினாயித்யாதிகள் அவதரித்தன.

(வெண்பா.) மற்றும் பலவும்மதுராந்தகரே! நும்,
குற்றங் குறைகள்தமைக் குன்றேபோல், எற்றைக்கும்
கற்றோர் மனமுவப்பக் காட்டிடநாம் கைதேர்ந்து,
சற்றும் சலியோம் சாத்து.

ஸ்ரீகாஞ்சீ, பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் எழுதிய
மதுராந்தகமித்ரமணி மனோவிநோதம் முற்றிற்று.

ஸமீப காலத்தில் இவ்வூரில் நடந்த ஷஷ்டியப்த பூர்த்தி மஹோத்ஸவங்கள்.

சின்ன காஞ்சீபுரியில் கீழண்டை மாடவீதி, வடவண்டை மாடவீதி, ஸன்னிதி வீதி செட்டித் தெரு, திருப்பக்குடல் வீதி ஆகிய ஐந்து வீதிகளில் ஸ்வாமிகள் ஐவர்க்கு அறுபதாண்டு நிறைவு விழா சிறப்பாக நடைபெற்றிருப்பதைப்பற்றித் தெரிவிக்கலாகிறது.

1. கீழண்டை மாட வீதியில் ஸ்ரீமான் உ. வே. (திருக்கோட்டியூர் சாத்துப்படி வரதாசாரியர்—தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் சாத்துப்படி மிராசதாரரும், அத்யாபக மிராசதாரருமான இவர்க்கு ஆவணிப் பரணீ நக்ஷத்ரத்தில் ஷஷ்டியப்த பூர்த்தியை முன்னிட்டு ஆடிமீ 30-ஆம் தேதி (15-8-78ல்) திவ்யப்ரபந்த சேவையும் வேதபாராயணமும் 10 நாள் பூர்த்தியாக நடைபெற்று, ஆவணிமீ 8உ (24-8-78ல்) அனேக திவ்யதேச ஸன்மானங்களுடன் உபயவேத சாத்துமுறையும் திருக்கல்யாணமும் நிறைவேற்றிற்று.

2. வடவண்டை மாட வீதியில், பாண்டவதூதப்பெருமாள் ஸன்னிதி தர்மகர்த்தாவும், ஷே ஸன்னிதி கைங்கரிய பரருமான ஸ்ரீ உ. வே. திருமலைவிஞ்சிமூர் ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர் குமாரருமான (ஜோஸ்யர்) ரங்கஸ்வாமி அய்யங்காருக்கு ஆவணிமீ 5உ (21-8-78) ஷஷ்டியப்த பூர்த்திசாந்தி சிறப்பாக நடைபெற்றது.

3. செட்டித் தெருவில் ஸ்ரீமான் உ. வே. கொமாண்டர் இளையவில்லி ஸுந்தரா சாரியர்க்கு மூன்று நாள் திவ்யப்ரபந்த சேவையும் வேதபாராயணமும் நடைபெற்று ஆடிமீ 28உ (13-8-78ல்) சாத்து முறையும் திருக்கல்யாணமும் நடைபெற்றது. (ஒரு விசேஷம்) இந்த திருக்கல்யாணத்தின் ஞாபகார்த்தமாக, ஸ்ரீதேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தான மணவாள மாமுனிகள் ஸன்னிதி கைங்கர்யார்த்தமாக வடவண்டை மாட வீதியில் அமாநவ வரதாசாரியர் மனைவி பெருந்தேவியம்மாள் எழுதி வைத்திருந்த 4-B, நெம்பர் கிருஹத்தை மராமத்து செய்ய நூறு ரூபாய் நன்கொடை அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

4. திருப்பக்குடல் தெருவில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமான் உ. வே. ஷஷ்டி வரதாசாரியர்க்கு மூன்று நாள் வேத திவ்யப்ரபந்த பாராயணங்கள் நடந்து ஆவணிமீ 5உ (21-8-78) திங்கட்கிழமையன்று மாங்கல்யதாரணம் நடைபெற்றது.

5. ஸன்னிதி வீதியில் ஸ்ரீமான் உ. வே. கோடி கன்னிகாதானம். ஸந்தான கோபால தாதாசாரியர்க்கு மூன்று நாள் வேதபாராயணத்துடன் புரட்டாசி பரணீ நக்ஷத்திரத்தில் வேதசாந்தியும் திருக்கல்யாணமும் நடைபெற்றது. அனைவரும் நீடுழி வாழ்க.

ரிஜிஸ்டர் நெ. 2975

ஸ்ரீராமா நுஜ

P. B. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் நூல் துறைகள்.

1. நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்த வரைகள்,
2. பூர்வாசார்ய திழ்ப்பிரபந்த ..
3. ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ர ..
4. ஆழ்வாராசார்யப் பிரபாவ நூல்கள்,
5. இதிஹாஸ புரான சரித்திர ..
6. ஸ்ரீஹஸ்யார்த்த விளக்க ..
7. சுவதாந்தப் பொருள் விளக்க ..
8. ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த விளக்க ..
9. வேதவிசாரலக்ஷண நூல்கள்.
10. லோகாபிராம உபந்யாஸ நூல்கள்.
11. பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப நூல்கள்.
12. உபந்யாஸக ஸௌபாக்ய நூல்கள்.
13. வடமொழி நூல் திரள்கள்.
14. ஹிந்தீ பத்யாசில் நூல்கள்.
15. தெலுங்கு பாஷையில் ..
16. பூர்வாசார்ய க்ரந்த வெளியீடுகள்.

விரிவான கியாடலாகுகள் தருவித்து விவரங்காண்க

சந்தர்ப்பணம் M. O. செய்பவர்கள்

P. B. ANNANGARACHARYA.

Editor, GRANTHAMALA, Kancheepuram-631503

என்ற விவரத்திற்கு அனுப்புக.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

If undelivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,

Kancheepuram, Pin Code-631503.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Sriman/Srimathi

79. Sri. K.P.Ramanuja Iyengar.
"RAMANUJA VILAS"
3/2 Neeli Veerasami Chetty St,
MADRAS. 600005.



Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami

and Printed by E. Devarajan at Sri Kamakshi Press

No. 44-c, Thirukatchinambi Street, Kancheepuram-631503.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada